

הס"ד י"ט אב תשע"ד

א/ב/ג 6014

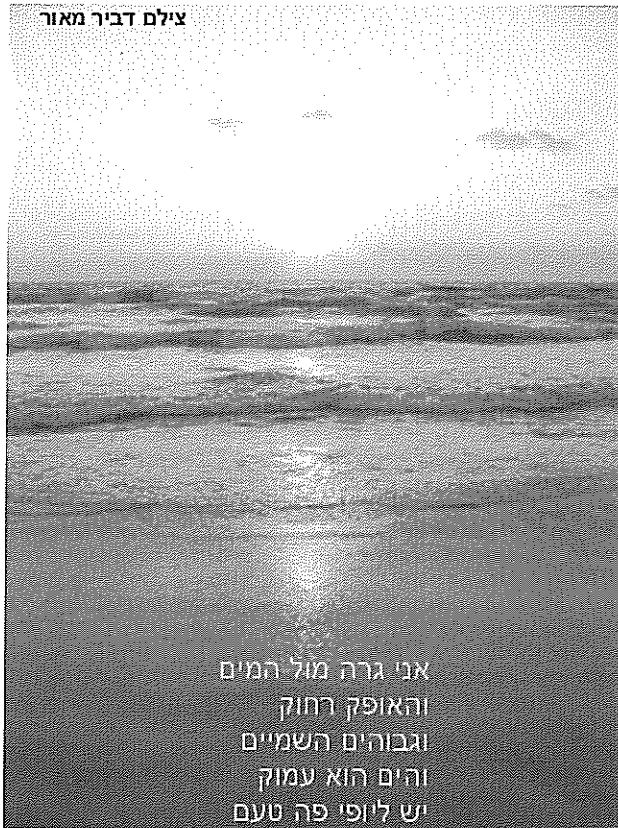
דס' 436

א/ב/ג 6014

בן

צילם דביר מאור

אני גרה מול המים
ונופים משכבר
מספרים לי בינתיים
איך הפכו לעפר
כאן תמצא בכל אבן
גם שרידי חלומות
כאן נושאים את הסבל
בתוך סל השמחות
כאן שותים את הצער
בגביעי אהבה
כאן שרים שירי סער
בין תפילות אשכבה

אני גרה מול המים
והאופק רחוק
וגבוהים השמיים
והים הוא עמוק
יש לינפי פה טעם
של עקבות מלחמה
פה גדלים עשבי זעם
בין פרחי נחמה
כאן יודעות השפתיים
לחייך לזמן
כאן בוכות העיניים
כבר שנים מעצמן

אני גרה מול
המים
מילים: יוסי בנאי

אני גרה מול המים
בין שדות ובין חול
מעלי השמיים
וממול ים כחול
לפעמים אתה חי פה
לפעמים אתה מת
לפעמים הדמיון פה
כבר נראה כמו אמת
יש לילות של ירח
במזרח הזה
יש ימים שצורח
הכאב בחזה

על הבנין

לפני פחות מחודש הוצאנו גיליון "בניר" המוקדש לזיכרון וקיוונו, כי מעתה נשוב ונוציא עלונים שמחים וקלילים יותר. קפץ עלינו רוגזו של מבצע "צוק איתן" והתבדינו. גם גיליון זה, כקודמו, רווי דמעות והספדים על עודד בן סירא, בנם היקר של מירי ודוד, אחיהם האהוב של מיכלי, יאיר, גלעד, אלחנן ומוריה ונכדם של פנינה ונחום ז"ל, אך גם הילד של כולנו.

זעזוע עמוק עברה קהילת ניר עציון עם היוודע עובדת נפילתו של עודד בקרבות בעזה. עול ימים היה עודד, נער יפה עיניים ותם לבב, ובעצם פריחת נעוריו נקטף. במרחק נגיעה מהשחרור מצה"ל, שטמן בתוכו הבטחות לחופש ולמימוש מאויים, יצא עודד למערכה ולא שב ממנה. איך מספידים עלם צעיר שהשבוע עמדו למלוא לו 22 שנים? מה כבר הספיק בחייו? כה רבים הם האנשים שנפשם נקשרה בנפשו, שאהבוהו ללא מיצרים, שבכו לאחר לכתו, עד כי נדמה שהספיק הרבה: אף שמסגרות היו ממנו והלאה, וחופש והנאה מהחיים, יציאה לטבע, בילוי עם המשפחה ועם חברים, ניגון וצחוק היו שאיפותיו הצנועות, נתן עודד את כל כולו גם בתפקידו הצבאי. לא מקבל הכל כמות שהוא, מלא שאלות, קורא תיגר, מחפש דרך וחווה הארות, משלב באישיותו הארצית ובלבוש המדים האחיד פן רוחני ורגישות בלתי מצויים. עלם חמודות, שנולד וגדל בינינו והפך לדוגמא ולסמל לכולנו. יהי זכרו של עודד ברוך!

"ארץ מסמרות תוקעת בארון המת

וסוגרת נעריה לעולם ועד.

ארץ גבר ממלמל:

ברוך דיין אמת...

ארץ גשר וכנרות, יפי גולן וחרמונים

בזרמה צולל טבלן, חולפים האמנונים

איך נופל על חן פניה

פרי בטנו.

הבנים."

(יצחק שלו)

הימים ימי מלחמה. כמו אדוות במים ההולכות ומתפשטות לאחר השלכת אבן, כך נכנסו עוד ועוד אנשים ברחבי הארץ למעגל המתח והחרדה. תושבי הישובים הסופגים בגבורה מטחי טילים ורקטות לאין ספור, יושבי קו הגבול שנחשפו לאימת המנהרות, בני המשפחות, האימהות והאבות, החרדים לשלומם של יקיריהם חיילי צה"ל. מלחמה על הבית, שהוכיחה שאך כפסע בין החזית לבין העורף וליכדה את העם כולו למפגן תמיכה ולאחדות יוצאי דופן.

זהו עלון "בניר" שלפניכם. עלון של צער ויגון אך גם של חוסן וגאווה. אמונה בה' וברוח האדם.

בתקווה ש"אנחנו עוד נראה את הימים האחרים" וש"הנה באים ימים של שקט",

נירה ופסי
מערכת "בניר"

עודד בן סירא הי"ד

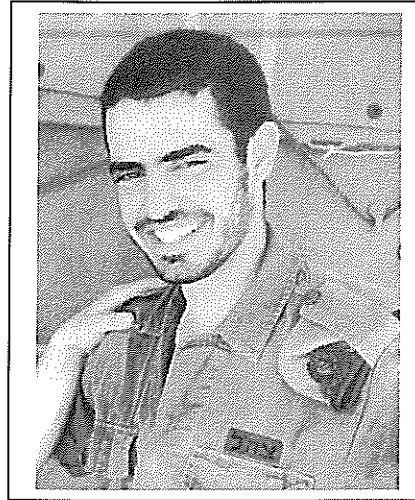
בן מרים ודוד

נכד לפנינה ונחום בן סירא ז"ל

נפל בכ"ג תמוז תשע"ד

21.7.2014

במבצע "צוק איתן"

הספד בהלוויה לעודד בן-סירא הי"ד [כ"ד תמוז תשע"ד]

הרב רון לוביץ

"הַצְבִּי יִשְׂרָאֵל עַל בְּמוֹתֶיךָ חָלָל אֵיךְ נָפְלוּ גִבּוֹרִים", כך קונן דוד המלך לאחר נפילת שאול ויהונתן. ואנו היום מצטרפים לקינת מירי ודוד חברינו בנפול הבן עודד, כשאנו עומדים המומים וכואבים ללוותו בדרכו האחרונה.

עודד היקר, עלם חמודות אהוב קשה, קשה לאין שיעור הפרידה ממך. היית אהוב על כל מי שהכירך, החיוך הכובש וביישני משהו שלך והברק בעיניך חיים בזכרוננו ובתודעתנו, וקשה לעכל את העובדה שכבר לא נראה את מבע פניך אלא בתמונות.

תמונתך כתינוק יושב בעגלול ביחד עם אחותך התאומה מוריה נחרטה כה עמוק בדמיוני, שבכל פעם שראיתי אותך גדל ועובר שלב בחיים, הופתעתי מחדש. במיוחד הופתעתי כשראיתי אותך במדי צה"ל כלוחם. קשה היה לי להפנים את העובדה שהפכת לבחור בוגר, ואפילו דעתן, בחור שיודע מה הוא רוצה ונחוש לפעול בעוצמות גדולות כדי להגשים את הדברים שהוא מאמין בהם.

לא היית טיפוס קלאסי של איש צבא. היו בך הרבה רוח ועדינות, אך בכל זאת החלטת ללכת בדרכם של אחיך ולשרת ביחידה קרבית, וכמו יאיר וגלעד אחיך בחרת לשרת בחטיבת הנחל, מתוך רצון לתרום בשירות הצבאי את המרב ואת המיטב למען מדינת ישראל.

היית בעיניי כדוד הצעיר שכאשר פגש אותו שמואל הנביא הוא מתואר בתור: "יָדַע נָגַן וְגִבּוֹר חַיִּל וְאִישׁ מִלְחָמָה וְנָבוֹן דָּבָר וְאִישׁ תַּאֲרָ" (שמואל א, טז). גם אתה היית מפליא לנגן, שנים רבות בגיטרה, ובשנים האחרונות למדת בעצמך לנגן בפסנתר, ונגינתך

המיסה לבבות, וכדוד היית עדין ונעים הליכות בחיי היום-יום, והפכת ללוחם נחוש כאשר לבשת את מדי צה"ל. כה נחוש היית עד שגם בתוך חופשת השחרור חזרת במרץ לצבא, וכשהגיע יום השחרור עצמו, ויכולת לנסוע לבקו"ם, להחזיר ציוד ולשוב הביתה, בחרת להישאר עם חברך בשדה הקרב ולהמשיך בלחימה.

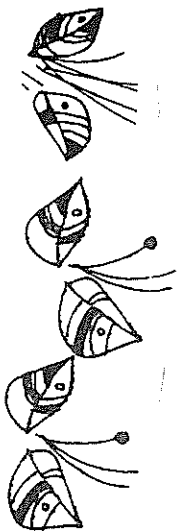
עודד יקירנו, המשכת מסורת משפחתית של מסירות למען העם והארץ. במשפחתך מציינים את יום הזיכרון באופן אישי ופוקדים בו מידי שנה את קבריהם של הדוד והדודה של אביך שנפלו בכפר עציון. רק לפני ארבעה חודשים יצאה מהמקום הזה הלוייתו של סבך נחום ז"ל שהיה מגיבורי גוש עציון. סבא נחום וסבתא פנינה שניהם ניצולי שואה, היו ממקימי כפר עציון, שהיו בין הבודדים ששרדו את הקרב האחרון מול הלגיון הירדני שטבח באנשי היישוב, קרב שסבתא פנינה סיימה אותו בשבי הירדני. לאחר מכן הם נמנו עם מקימי ניר עציון כאן על הכרמל. מצד אמך היית נצר למשפחה של יוצאי מרוקו, סבא חיים וסבתא שמחה שחיו בפשטות וביושר, בעמל כפים ובנאמנות לתורה, למצוות ולמעשים טובים.

קיבלת במשפחתך חינוך ערכי, חינוך לתרום לחברה, וקיבלת גם הרבה סקרנות ורצון להתבונן בחיים בעומק. בלילות שבת נהגת לחבור אל חברים מבוגרים ממך, שבאו משיבות עם תורה וחסידות כי ביקשת למצוא אמת פנימית.

עכשיו הגעת אל עולם האמת, ואנו מאמינים ובטוחים שמקומך שם עם הצדיקים הגדולים ביותר, שכן אמרו חכמים: "הרוגי מלכות - אין כל בריה יכולה לעמוד במחיצתן" (בבא בתרא י, ב). מי שנהרג על הגנת העם והארץ מעלתו בעולם האמת היא הגדולה ביותר שיש.

אך בעוד אתה בעולם שכולו טוב, אנו כואבים כולנו את הכאב הגדול - להישאר בלעדך. אנו, בני המשפחה הרחבה, חברים, חברי משק ניר עציון אומרים היום להוריך, מיירי ודוד ולאחריך, מיכלי, יאיר, גלעד, אלחנן ומוריה, שאנחנו אתכם. איש מאתנו לא יכול לקחת מכאבכם הגדול, אך אנו יודעים שעודד נלחם ומסר את נפשו למען כל אחד ואחת מאתנו. לכולנו יש חוב ענק לך, עודד היקר, וחוב ענק להוריך ולאחריך שגידלו אותך ואיבדו אותך על הגנת המדינה.

ימים קשים הם הימים האלה. בימי בין המצרים עם ישראל מבכה בכל שנה ושנה את חורבנותיו, ובימי בין המיצרים הללו, כאשר מדרום נפתחה הרעה, עם ישראל מבכה את קורבנותיו. הכאב על בנינו שנפלים במערכה הוא עצום, אך המערכה הקשה והקורבנות בנפש שהיא תובעת ממחישים לנו עד כמה היא בלתי נמנעת. בתוך הכאב והיגון הגדולים, אנו יודעים להעריך את כוח המגן שיש לעם ישראל כיום. בניגוד לחורבנות של עמנו בעבר, אין אנו נתונים למרמס בראש כל חוצות. בדברי ירמיהו במגילת איכה מתואר כיצד "שכבו לארץ חוצות נער וזקן, בתולותי ובחוריי נפלו

בחרב", כאשר אויבינו טבחו ולא חמלו (ב,כא). כיום ידינו על העליונה, ובנינו הלוחמים והנופלים במערכה מבטיחים את המשך קיומנו בארץ הזו.

ביום קשה זה אנו מזכירים לעצמנו: עודד לא נפלת לשווא. נפלת מות גיבורים למעננו, ולמען העם והמדינה, ומותך מצווה עלינו לחיות חיים של משמעות, ולהמשיך בדרך של הגנה על קיום עם ישראל בארצו.

היה נא מליץ יושר על משפחתך ועל עם ישראל כולו, שנזכה לסיים את המלחמה הזו בהקדם ובהצלחה.

יהי זכרך ברוך!

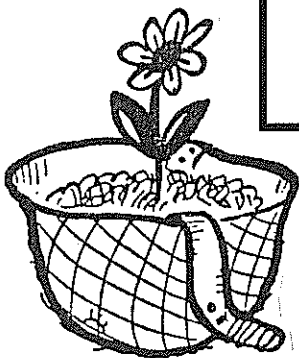
לדוד ומירי בן סירא
למיכלי ויונתן, ליאיר,
לאלחנן ורחל,
לגלעד ולמוריה,
לכל המשפחה

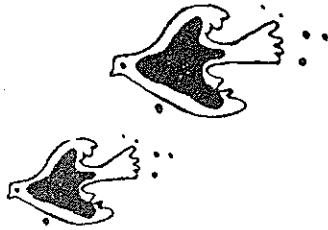
משתתפים באבלכם הכבד בנפול בנכם
בן המשק

עודד הי"ד

נכד לפנינה ונחום בן סירא ז"ל

עם שאר אבלי ציון וירושלים תנוחמו!

הספד, האחים: מיכל, יאיר, גלעד אלחנן ומוריה

עודד יקר

רצינו להיפרד ממך לפני שמשחררים אותך בפעם האחרונה.

זוכר אותך רק לפני כמה ימים יורד במדרגות לחדר שלנו, נראה כאילו משקל של טונות ירד ממך ברגע, קליל ומשוחרר, כולך מלא חיוניות והתרגשות מהצפוי לך. כמה חיכית וחיכינו יחד אתך שיגיע כבר הרגע שתסיים עם הפרק הצבאי ותוכל לצאת ולהתחיל את מסע החיים שלך.

אני שמח שבשבועות הראשונים של החפ"ש (חופשת שחרור) היית בבית ויצא לנו להיות הרבה ביחד. אהבתי לשבת ולשמע אותך מתכנן תכניות ומעלה רעיונות בלי גבולות – כמו שרק חייל משוחרר יכול. באחד הערבים ישבת עם גלעד ודנתם ברצינות תהומית ברעיון להקים מאפיית לחמים בחוף הכרמל.

אהבנו כל האחים להיות ביחד, ובתמימותך ואהבתך לא ראית סיבה שזה לא יהיה כך תמיד.

היית נער יפהפה, עדין נפש שלא יכול היה לפגוע, תמיד רגיש ולא מוכן לשתוק מול עוול או סבל של אחר.

כששאלנו מה אתה רוצה שנעשה לכבוד השחרור, אמרת שאתה לא רוצה שאף אחד יבוא במיוחד בשבילך, ושטוב לך ובכל מקרה תשמח. לבסוף הסכמת וחגגנו בפשטות, דגים על האש, גיטרה ומדורה. אחרי המסיבה סיפרנו בהתרגשות שהייתה לך הארה – כל כך שמחת על הביחד המשפחתי, היית פשוט מאושר לשבת שם בקרחת היער עם כל האוהבים שלך, כמה נכון ומדויק להיות עם האנשים שקרובים אליך.

כולנו הכרנו את הדיוק והפשטות שלך. היכולת לומר ולפסוק בקלילות בכל עניין – בלי לעשות עניין. הסתכלות בריאה על המציאות כמו שהיא, או בקיצור כמו שהיית אומר – אל תחפור.

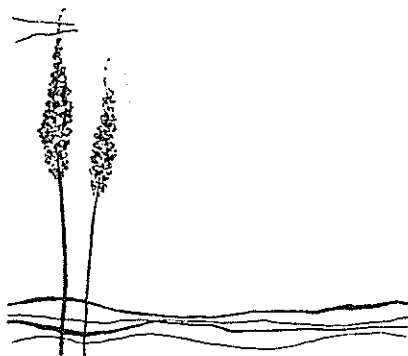
העולם נעצר אתמול בדפיקה אחת רועמת. העיניים נפערו, הפה יבש והלב נשבר.

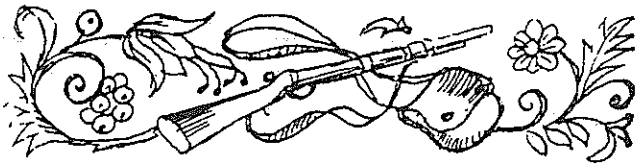
עודד אח יקר שלנו. העולם לא יהיה אותו הדבר בלעדיך.

ילד של אור ודבש. מנגינה של חיים, היפה באדם.

היה שלום אח יקר. נשארנו חמישה.

אוהבים אותך עד השמיים ובחזרה.

הספד: המפקד שמואל כהן

ונתנה תוקף קדושת היום.
כי הוא נרא ואיום.

שלוש שנים מהיום. אחורה. אני יושב מול כסא ריק, מחוץ לאוהל צבאי, ומחכה. מחכה שהכסא יתמלא באלו שיהפכו אותי בראשונה למפקד. ומולי מתיישב נער. אני מספר לו שאני שמואל. וטוען שאני הולך להיות המפקד שלו לכל החיים. הוא בטח לא יזכור, אבל ברשימת הקווים האדומים אני מבקש שלעולם לא יתפור חברים ושלעולם לא יפרום את עצמו. ואת ההבטחות שלי אני לא מקיים. ואת הקווים האדומים הוא מציב בעצמו.

ויושב מולי נער, עם זוג עיניים, שמספרות את הסיפור שלהן בעצמן, ועוד עתידות לספר לי הרבה. הרבה עצב. הרבה חיוך. הרבה אהבה. הסתייגות. בחינת שייכות. אומץ. ובעיקר, חיפוש. המון חיפוש.

והעיניים האלה לא מקבלות ממני פקודות. ואנחנו הופכים להיות חברים, במסע מאתגר של היכרות. לא פשוט להיות חבר אתו. מרדף אחרי כנות בלתי מתפשרת. בלי טיפת חנפנות. בלי מגש של כסף. שיעורים לחיים בכל חילופי מילים.

ואני לא מפסיק ללמוד. ומנסה תמיד להקשיב. כי הכל אצלו מדבר. גם השתיקה. גם החריקה בקול.

והוא מספר לי שגם אני נגוע בתסמונת הבן סירא. שיושבת מחוץ לסיטואציה. שתמיד בוחנת מבחוץ. לא להיות בפנים. ואני חושב תמיד שהוא מאד בפנים. תמיד עם הראש בחוץ. אבל הלב נשאב פנימה.

עודד לא היה צריך להתאמץ. הטבעיות אצלו הביאה את האנשים שמסביב בעצמה. לא צריך לעשות הרבה בשביל לאהוב אותו. אבל הוא התאמץ. למרות הטבעיות, הוא לא הפסיק להתאמץ. הוא לא הצליח להתפשר על פשוט להיות. הוא עבד קשה בעולם הזה. חיפש, ניסה להבין, ניסה ליצור התאמה בינו ובין מה שקורה לו בפנים, לבין מה שהוא פוגש בחוץ.

ובגלל זה הוא היה בפנים. ונכנס לתוך כל מי שנפגש בו. ובגלל זה, והוא היה כועס עליי מאד על האמירה הזו, הוא כל כך לוחם. הוא נלחם בכל דקה של החיות שלו פה, להשאר בעולם הזה, ולאהוב אותו. וזה לא פשוט, בשביל אדם שמאד לא אוהב להלחם. וזה מה שהפך אותו ללוחם ומפקד נדיר. שלא מאמין בנצחיות התפקיד שלו, ולא תופס מהדרך הארוכה הזאת קדושה. הוא מאמין בבירה, וסיגריה, וגיטרה, וסוס ומעיין. אבל הוא שם. בחזית. ורק ההסתכלות שלו לצדדים, לאנשים שנאלצו לעמוד ביחד אתו בסיטואציה הזאת, גרמה לו להשאר שם, ולהמשיך להילחם. גם כשמפקדיו העמידו אותם באפשרות הבחירה האישית והבלתי מתקבלת על הדעת, אם לחיות או למות, אם להשתחרר ולעזוב, או להכנס ללחימה.

והוא בחר להשאר. והוא גם בחר לעזוב. הוא אמר לי שיכעס על עצמו מאד מאד, אם יכנע לבקשה הלא אנושית הזו, ויכנס ללחימה, על אף שהוא אמור להיות משוחרר. והוא כינס את כל חייליו וחבריו, ערב הכניסה למבצע, מבלי לדעת, והנהיג אותם לבחור בחיים. ובעודם קמים בבוקר, הבינו כי שוב החיים בחרו בשבילם, וקיבלו את הקיים, ויצאו לעולם ההוא גדולים.

ואני מקווה מאד שהוא לא כועס, כי אנחנו לא כועסים. כי הוא בחר נכון. וצלול. הוא יצא לשם וכתב לי שהוא לחוץ קצת ומלא אמונה, שלא יהיה. אז אני שוב אומר אל הכלום, שאנחנו לא כועסים. ואני שוב אומר, כמו שאמרתי לו שוב ושוב בחיים, שאני מקווה שהקול שלו קצת פחות סובל, כי הקול שלו הוא בשבילי אמת צלולה, חסרת מסכות, שלא חוסכת ממך את מה שנמצא מאחורה. בשפה שאומרת כאב ואמת, בעיניים שכובשות אותך ורומסות בעולם הזה. באדם שרואה הזיה מול עיניו, ואומר לי שלמרות כל הזה, הוא לא מרגיש שהכל פה חולני, ושהוא כן שלם עם זה שהוא נולד פה.

אז אני אומר שוב אל הכלום, שהכל פה חולני. והנה אתה כבר לא פה.

והכל עד אתמול. עד שאיזו מכונת מלחמה ישבה רחוק. ונכנסה לכוונת. וזיהתה עיניים, מחייכות. וראתה אותם, למרות שהוא לא ראה אותה. וכשזיהתה אותו ירדה למטה וכיוונה אל הלב. וזה הצלף הכי מדויק שאני מכיר בעולם. שידע בדיוק במי לפגוע. ואיפה. וכמה לבבות ביחד לשפוך.

והוא ישב לא מזמן במדורה עם המשפחה היקרה שלו, ואמר לי שיש לו הארה. על כמה טוב בחיים. והוא שאל לא מזמן, אם העולם הזה, הוא לא גדול עליו. ואני אענה את מה שלא קשה לנחש. שזה הוא שגדול מאד מדי על העולם הזה. שלא נבנה כדי להכיל כמוהו. ועזב. ולא תפר, וכן נפרם. כי בנפשו הביא אותנו להשאר כאן בעולם הזה. וסופו לעפר.

משול כחרס הנשבר

כחציר יבש

וכציץ נובל

כצל עובר

וכענן כלה

וכרוח נושבת

וכאבק פורח

וכחלום יעוף.

שרפים ושרף ודמעה

לשמו של עודד בן סירא

יצחק מאיר

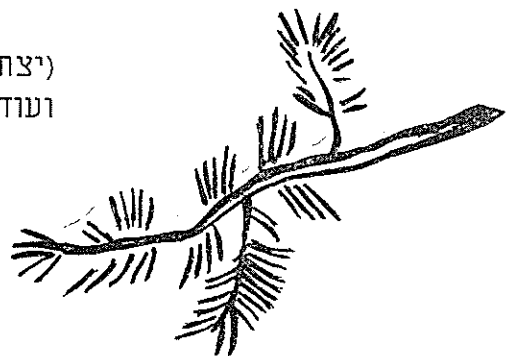
עם בוקר בבוא אלי הבשורה כי עודד בן סירא בחללים ויובא למנוחות בניר עציון, נפקחו עיני לראות כבאספקלריא את בני בן סירא כאותיות בהם כותבת הארץ הזאת את סיפור תחייתה והאותיות שחורות, ותכולות, ופורחות, וזהרות, ותגים הנותנים להם טעם עליון מעטרים אותן בצניעות מופלגת.

בני בן סירא באו מן התופת להרי עציון. בני בן סירא שפכו שם דמם. בני בן סירא עמדו על חורבות ישובם, נישבו, נפדו ובנו יד לכפר עציון בכרמל, והחיו בו את כפר עציון השדוד. בני בן סירא זכו לראות את כפר עציון פודה עצמה מחורבנה ומשיבה גבול אלמנה, כך אמרו הבנים של הנפילים שבאו למקום ממנו נלקחו אבותיהם, ברוך מציב גבול אלמנה. בני בן סירא זכו לראות פריחה בעולמם. ועתה בני בן סירא קוברים את עודד שנפל במלחמה, אותה מלחמה הנטושה שבעים שנה, אולי יותר, ואינה מחליפה אלא את גיבוריה, אלא את אלמנותיה, אלא את נופליה, אלא את הקווים לישועתה בקרוב בימינו.

הלכתי לניר עציון. אני שב משם עתה. עם רב עלה אל הגבעה המביטה מרום אל הים האחרון. ברחבת בית הכנסת הקיפו הבאים מקצה כל הארץ את מקום המספד. ראשונים ששרדו את הימים הקצובים לאדם ישבו על כסאות. תמול שלשום, דומה כי זה היה רק תמול שלשום, הם היו עלמים חסונים, עלמות שוקקות חיים. עתה הם זיכרונות חיים. לנגד עיניהם הגיע קומנדקר צבאי, נכנס אט אט אל המעגל וארון עטוף תכלת לבן ומכוסה זרי פרחים מונח בו ומביא עמו את הבן שכותב בנופלו עוד פרק בתקומה שבני בן סירא מלווים אותה אז, והיום. והאב והאם, מנגד. והבן מולם בין חיילי המשמר היושבים משני עברי הארון שותק את השתיקה המרעידה כנפי שרפים. וברוח הערב אומר האב קדיש. וקולו איתן אך סדוק, יש בו ניגון, והוא ספוג קינה. הבן הנופל היה מנגן. אי אפשר לספוד לעודד כזה בלי ניגון. עתה אין ניגון בלי מספד. ואנחנו עומדים מול בני הסירא האלה ומתלווים ללוויה שאין לה שיעור.

הרי הכרמל, הערב יורד. באורנים הנהדרים שלכם סופג השרף דמעה.

(יצחק מאיר ניהל את כפר הנוער ימין אורד שנים רבות ועודנו ידיד אמת לניר עציון)

הספד: משה לייבוביץ

עודד אח יקר שלי
מי היה מאמין שאני אלוה אותך בדרכך האחרונה.
העזיבה הפתאומית שלך קרעה אותנו מבפנים והשאירה אותנו כואבים ומרוסקים.
כשהתיישבתי לכתוב לך לא דמיינתי לעצמי שיהיה כל כך קשה...
כל הרבה דברים יש לי להגיד עליך ועל איך שחיית.
איך תמיד היית בחור שמח עם חיוך כובש, בן אדם חיובי עם נפש הרפתקנית.
אנחנו ביחד מאז הילדות, הכל עברנו יחד כולל גיוס ושרות.
אני זוכר שכמה שבועות לפני בגיוס, אני ואתה יצאנו לטיול ברחבי הארץ. בסופו
החלטנו לנסוע לסיני.
קמנו בראשון בבוקר, התחלנו לתפוס טרמפים לכיוון סיני.
כשהגענו לצומת עין יהב, השעה הייתה כבר שלש לפנות בוקר.
אחרי יום שלם של טרמפים היינו רעבים ובעיקר עייפים.
לא הייתה נפש חיה מלבד משאיות שנושאות על 200 קמ"ש שלא סופרות אותנו.
במקום הייתה תחנת אוטובוס בודדה.
הסתכלת עלי עם החיוך הזה שלך, וטיפסת על הגג של התחנה.
שלפת גיטרה, הדלקת סיגריה והתחלת לנגן.
כזה היית, חי את הרגע. יודע לראות ולהעריך את הדברים הקטנים שנקרים בדרך...
יש טיפסתי אחריו, וכך מצאנו את עצמנו מנגנים ושרים עד שעלה האור והשגנו
טרמפ.
גם בסוף היום היית מחפש עוד משהו לעשות, איפה אפשר לשבת לעוד קפה, לעשות
עוד מדורה, לנגן עוד שיר על הגיטרה שכל כך אהבת.
אהבת את החיים עודד, וידעת לחיות אותם.
כשקראו לך לצבא, כל לפתע פתאום באמצע חופשת השחרור, רצית פשוט לסגור את
הטלפון ולברוח לים, אבל ברגע ששמעת שכל שאר החברים שלך מהמחלקה נכנסים
ידעת באותו רגע שאתה נכנס ביחד איתם.
זה לא הפתיע אותי, אחרי הכל תמיד נחלצת לעזרת חבריך ויהיה מה שיהיה, תמיד
היית שם בשביל כולם, בשביל כולנו...
תחסר לי השיחה השבועית שלנו, הישיבה הקבועה לקפה ברגע שאני קופץ למשק.
היית השותף שלי לחוויות רבות ולתכנונים.
אחרי השחרור תכננו להקים זולה בים. איך שעלה הרעיון, כבר הייתה לך תמונה
ברורה בראש: ים, שמש, גיטרה ומה עוד צריך?
הדבר שאולי הכי אפיין אותך היה האהבה הגדולה שרחשת למוסיקה ולנגינה,
הערצתי את זה בך.
עודד, חברי הטוב, אחי היקר, אני אוהב אותך ומתגעגע אלייך.
לעולם לא אשכח אותך.

הראל וייצמן

עודדי... מיפי הבלורית והתואר הייתי! כל כך קשה לי להניח יד רועדת על דף ריק ולהתחיל לכתוב לך, להתחיל לשחזר, להתחיל לנסות לקלוט שאת המכתב הזה אני כותב לעצמי...

לצערי הפעם האחרונה שנפגשנו הייתה לפני יותר מדי זמן, התרחקתי פיזית מהארץ. לא מזמן כתבת לי שאתה מתגעגע ומרגיש כבר רגל בחוץ מהצבא, כתבתי לך שזה עוד שניה מגיע! שאני מחכה לך, האזרחות מחכה לך, שרק תסיים כבר ותעוף על החיים כמו שחלמת...

לפני 8 חודשים כשטסתי, נשברתי וגיליתי לך את ההפתעה שאני חולם לעשות לך – אמרתי לך כשתשתחרר עודה אני מתכנן לקנות לך ולי כרטיס טיסה לאמסטרדם "לפתוח את האזרחות על רגל ימין" אמרתי, כי מגיע לך אחי! ונעוף שם על החיים ביחד....

אני כותב לך/ לעצמי מרחוק, חשבתי עליך כל כך הרבה מאז תחילת הלחימה, אמנם התרחקתי אבל תכננתי לחבק אותך חזק כשאחזור – ואתה התרחקת לי לתמיד חבר, נקטפת כאחד הגיבורים!

כשראיתי את הכתבה על ההתנדבות שלך ושל חבריך לגדוד, הייתי גאה בך! גאה ומפוחד. גאה בך שתמיד ידעת לעשות את העבודה מאחורי כל הזרקורים והכבוד, ומפוחד מהרגע שהטלפון יצלצל ויגידו את השם שלך (כי ידעתי שעם אותו הרגע פשוט ארצה למות). כשהשעה הייתה אצלי חצות בלילה, ישבתי לי לבדי בדירה הקטנה שלי פה באי קטן ויפה, שמעתי מוסיקה בזמן שבחוץ השתולל טיפון של גשמים ורוחות, אין חשמל, רק אני, הנר והסיגריה מקשיבים למוסיקה... והופ... הטלפון צלצל... השם שלך נאמר, והפחד שלי הפך למציאות...

עצוב לי מאוד עודדי, לקחת אתך לקבר את החיוך המקסים שלך שכולנו מתגעגעים אליו, ועוד כל כך הרבה כישרונות שנקברו אתך אתמול... קשה לי לתפוס שמישהו הצליח לפגוע בילד יפה כל כך, פגע ביכולת שלך לבחור לחיות בגלל שהחולצה שלך הייתה ירוקה עם צה"לון קטן בחלקה השמאלי העליון.

אני רק מתחיל לאסוף מעצמי את השברים מכל המצב הזה, דרך מוזרה וארוכה שמובילה לשום מקום. כל כך הרבה זיכרונות יפים... בסופ"שים כשכולם היו פורשים לישון, היינו יושבים אצלי בצריף לקפה וסיגריה על החיים, פעם אחת אמרת לי שאני אחד מהאנשים שאתה יותר אוהב, ואני אמרתי לך "עודה אתה כזה גבר!" תמיד אהבתי להיות אתך, כנראה שהייתי מכור לחיוך היפה שלך ואולי רק עכשיו אני מתחיל לקלוט ולהבין את זה....

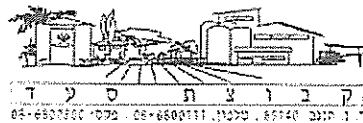
הרצון שלי לטוס אתך לאמסטרדם הולך ומתעצם, הולך ונעלם כי זה כבר לא יקרה, וכנראה שגם לא נזכה להזדקן יחד, או לחגוג יחד את היום הולדת שלנו באותו שבוע, לא אזכה לראות את החיוך של ילדיך, ישיבות הגיטרה אתך הן בגדר חלום בלבד, נגמר משחקי הפרייזבי בשבתות עם מוריק ואתך בדשא של המשק, כבר לא תאסוף

אותי לרדת לים לפני שבת עם הטויוטה שלכם וכמה בירות שקנית, לא תהיה שם לארח לי חברה בפוליש בתפילות שבת (ואתה יודע כמה אני צריך את זה), לא נצא לרכב יחד וגם לא נרד לשחות עוד בנחל בוסתן בשבתות החורפיות כמו שאהבנו... כל כך הרבה היה ונגמר... לקחת אתך יותר מדי חבר, יותר מדי מעגלים נסגרים כשאתה לא פה, הכל נרקם לזיכרון אחד גדול ועצוב... אני כותב לך דמעות אבל שמח מאוד על הזיכרונות האלה, שמח שהיית שם חבר!

מוזר שמאז שנולדת השיא שלך היה אתמול, כשליוינו אותך לדבר המוזר הזה שנקרא קבר, לא היית שם לראות כמה אנשים אוהבים אותך, כמה אנשים באו לומר לך שלום... כולם באו כי תמיד אהבו אותך! תמיד נאהב אותך עודדי... המנגינה שניגנת בחיך תלווה אותנו הלאה, מיפי הבלורית והתואר היית ולנצח תישאר!

עודדי – חבר טוב – אח יקר – מלאך שכמוך – ילד מקסים אחד...
תהיה לי חסר פה.... תודה על מי שהיית! אני אוהב מאוד.

22.7.14

בס"ד כ"ד בתמוז התשע"ד

למאיר וחברי ניר עציון
שלום וברכה!

חזרנו מלאי רשמים מן השהות בניר עציון ומקבלת הפנים היפה.
נפילתו של עודד, האפילה על כל השמחה והשעות היפות שבילינו אצלכם.
בשם כל חברי קיבוץ סעד, אנו רוצים להביע את צערנו על האירוע הקשה עם נפילתו של עודד הי"ד.

קבלו נא את תנחומינו הכנים ומן השמיים תנוחמו.
בשם כל קהילת סעד

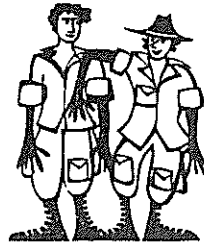
נחום לנדאו

מונהל קהילה קיבוץ סעד

העתק נשלח גם למלון ולמנהל הקהילה

עודד

צור שואל

אני כנראה לעולם לא אשכח את מה שהיה קורה כמעט כל יום בזמן שהיינו שנינו במשק. זה היה יכול לקרות בכל שעה ביום! היית מגיע עם הרכב של ההורים שלך מחוץ לבית שלי, מתקשר אלי ואומר: "שואל!! צא כבר מהבית! אני פה עם הרכב! תביא קפה ועוגה". הייתי שואל לאן? תמיד היית אומר אל תדאג אנחנו נמצא מה לעשות.

בכל יום בחפש"ש שלך היינו נמצאים ביחד לפחות ב-50 אחוז מהזמן שהיינו ערים. כמעט כל יום היינו נוסעים לים, עושים קפה איפשהו, לפעמים היינו נוסעים לאכול ב"אברדה" או בשלתיאלי בים.

שנינו אהבנו כל כך אחד את השני שרק רצינו להיות ביחד למרות שלפעמים סתם היינו יושבים ולא עושים כלום. היית אוהב לספר לי מה תעשה אחרי הצבא, גם שאלת אותי אם אני מצטרף אליך ואל גלעד לפתוח מאפיית לחמים.

אני זוכר איך כל כך אהבתי כשהיית מתקשר בשביל להתייעץ איתי על דברים שקשורים לצבא, האם להישאר בפלוגה שאתה בה עכשיו או לעבור. האם לחתום קבע. תמיד שאלת אותי: "מה אעשה בלי הצבא"..

אני חושב ויודע שהיית לוחם אמתי, הרבה אנשים חושבים שבגלל שהיית עדין וצנוע לא היית צריך או מתאים להיות לוחם, לדעתי זאת טעות, אתה נועדת להיות לוחם אמיץ ומפקד שאוהב את חייליו ועוזר להם בכל זמן שהם רוצים.

אני זכור שדיברנו על זה ואמרנו שאם היינו ביחד בצבא, לעולם לא היינו "שבוזים"! וזה נכון! הלואי שהייתי משרת עם אדם כמוך.

אני זוכר שישבנו באורווה וזיכית אותי להבין מה זה "סאחי" ואז אמרתי לך סבבה אז "סאחי" זה טוב. ובהמשך המשפט שקראת מהאינטרנט היה כתוב: " סאחי תמיד יחשוב שלהיות סאחי זה טוב. כמובן שצחקנו למשך 10 דק' לפחות.

ביום שהקפיצו אותך לעזה היינו בדירה של אחיך יאיר, שתינו קפה, באותו רגע התחלנו לחשוב מה נעשה. אולי תלך לאיזה מקום שאף אחד לא ידע וככה לא יקראו לך, אולי בגלל הבלאגן של המלחמה לא ישימו לב שאתה לא נמצא. אבל אחרי שדיברת עם חברים שלך והבנת שהם כבר נוסעים לבא"ח לפני כניסה, אמרת שאין ברירה וגם אתה תלך כמו כולם.(עכשיו אני נזכר שהקפיצו אותך קצת אחרי שהלכנו מהדירה, אתה היית בים שכל כך אהבת)

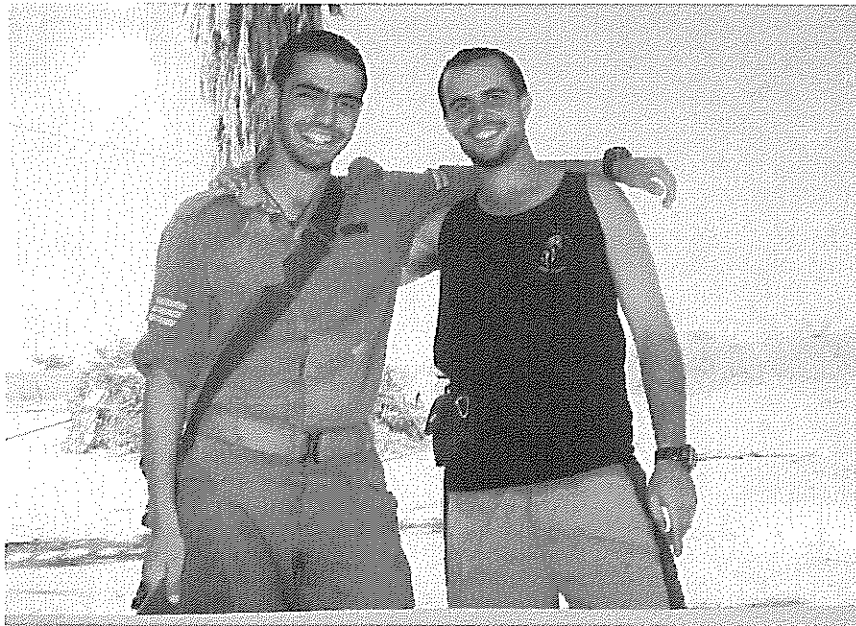
אני מודה כל כך לבורא עולם שנסעתי איתך ועם כרמל לשומרון ביום שנסעת לעזה. הסענו אותך למוצב בתפוח ומשם חבר שלך לקח אותך עם רכב לבא"ח. באותה נסיעה עצרנו במעיין בעליה להר-ברכה, אני כמובן הבאתי את הערכת קפה הקבועה שלנו, התחלתי להוציא את הדברים ואז אמרת: "שאול אני די בטוח שחסר פה משהו" ואז נזכרתי שהבאתי לך את הפינג'אן כמה ימים לפני כן, כאשר ביקשת בשביל הנסיעה שלך לעזור למיכלי ויהונתן לבנות את הבית שבבקעה. אז אמרת: "שאול זאת תקלה שלך אחי, לא שלי, היית צריך לוודא את זה מראש".

עודד, איך אהבתי לשמוע את הקול שלך, איך אהבתי לראות אותך, להיות איתך, כמה יחסר הזמן הרב שביליתי אתך!!

יש עוד כל כך הרבה מה לכתוב אבל נעשה זאת בהמשך. בכך מקרה אני מודה לקב"ה על כל שניה שהייתי אתך ומודה לו שהייתי אתך כל כך הרבה בכלל ובחופשת שחרור בפרט!!!

אוהב אותך אחי!

צור אחיך

עודה

הלל חרמון

"בן יפה נולד על כתף הכרמל..."

עודד, עודה - אני כותב עכשיו מתוך כאב עצום ומנגד מתוך גאווה גדולה שזה לך. זה כל כך קשה לתפוס את זה, המוח לא נותן לעכל בכלל והלב לא רוצה להאמין. ואז לחשוב לרגע קטן, שהופך לעצב גדול, שאני לעולם לא אראה אותך שוב, רק בתמונות ובזיכרונות מתוקים.

ופתאום אתה עולה לי במחשבה עם החיוך המתוק הזה שלך, הנבון הזה, וזה הופך ליותר קשה.

אני רק נכנס לרגע לבית שלך, וזיכרונות עולים וצפים והעיניים מתמלאות בדמעות כאב וגעגוע עמוק. יש לי עוד כל כך הרבה דברים טובים ויפים לספר עלייך... היית חבר כל כך טוב ומסור ואני לא בטוח אם אתה יודע, אולי כן.. אבל אני כל כך אהבתי אותך.

החוכמה והעומק היחודיים לך כל כך, והבדיחות הלא נגמרות שאתה רק רוצה לספר ולשמח, התשחצים שכל כך אהבת לעשות ואיך אפשר שלא להזכיר את המוזיקה / גיטרה שכה אהבת... תמיד אהבתי לדבר אתך על שירים/אלבומים חדשים שיוצאים, ולהגיד מה טוב ומה לא, הסרטים שהיינו נוסעים כל החברה לקולנוע, וזה ברור שאתה מחליט לאיזה הולכים. ותמיד, לא חשבו אם אתה עייף וגמור מהצבא, ישר היית אומר "אללה צאו כבר מהבית בואו נעשה משהו".

וזה לא נגמר, זהו תקליט של סיפור על ילד מדהים שהתחיל להתנגן אצלנו בלב ולא יפסק לעולם...

עודד, עודה, חבר ושכן יקר,

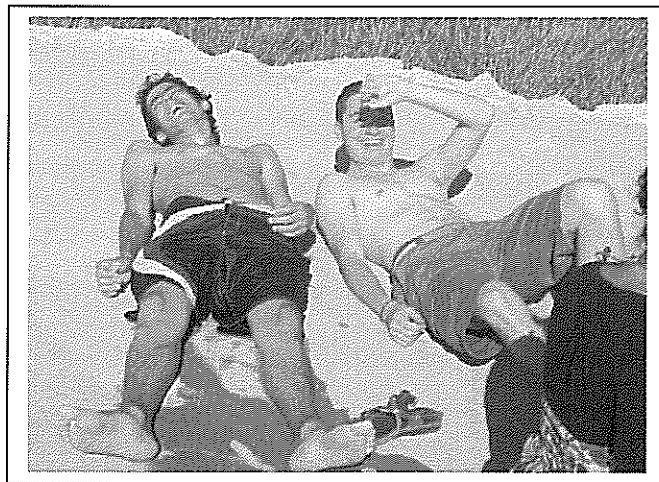
אני שמח שזכיתי לחיות במחיצתך למדתי המון ממך, תודה.

שלח משם ברכה חיזוק והרבה כח למשפחתך היקרה, דוד מירי, מיכלי יאיר גלעד

אלחנן ומוריה, אנחנו נשתדל לחזק מכאן.

נוח בשלום חבר, אוהב ומעריך, הלל.

תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

אלעד ארז

נר אחד כבה, ובאותו הרגע ניצתה להבה גדולה בהמון לבבות.

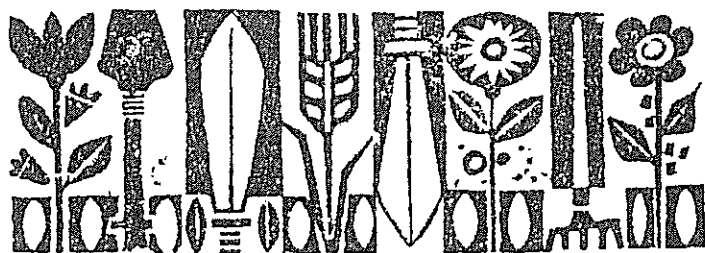
פתאום נפסקת, אתה כבר יותר לא, אבל בששת הימים האחרונים הרגשתי שאתה הכי.... איפה אתה עכשיו? ומה אתה? נראה לי שברור לכולם שאתה מקיים מציאות מסוימת בעולם אבל ללא נוכחות פיזית או לפחות כפי שהיינו רגילים. זה לא ברור, מבלבל ועצוב.

חיוך ועיניים, עודד (עודה) כל פעם שאני נזכר בך זה מבלבל. אני פוגש אותך ואת מוריה כשאתם חוזרים מממתקים אצל סבא וסבתא ואנחנו יושבים על הדשא ואני ממציא לכם עובדות על החיים. אני פוגש אותך בשישי בערב ושואל אותך מתי אתה כבר משתחרר? אני פוגש אותך בים, שותים בירה ומעשנים סיגריה, אני פוגש אותך במרפסת של יאיר ואתה מתבאס לחזור לצבא. אני פוגש אותך בעוד הרבה מקומות, בכל מפגש אתה מספר לי משהו חדש על החיים. אתה מספר לי עם חיוך ועיניים.

עודה, אם אתה בעולמות שמתעסקים עדיין בשמחה ובעצב אז בטוח שאתה שמח לראות כמה אוהבים את המשפחה שלך. התנועה שנוצרה סביב המשפחה שלך מרגשת אפילו במבט חיצוני. כשמביטים פנימה רואים את כל הלבבות פתוחים, כאילו המון זמן חיכו להיפתח בסערת רגשות, לתת ולקבל ככל שניתן.

דוד ומירי, מיכלי, יאיר, גלעד, אלחנן ומוריה, אני אוהב אתכם ומחבק אתכם לא רק היום... אתם חברים יקרים לי, תמיד הייתם לי מפגש טוב ושיחה טובה. תמיד אהיה לצדכם בכל דבר ועניין.

מירי ודוד, עודד היה חלק ממשפחה מדהימה, יש לכם עוד חמישה ילדים מדהימים, כל אחד מהם יפה ומקסים ומיוחד במינו. תביטו בהם ותתמלאו.

יבן מאור – נכתב מארצות הברית

את אותו יום שני ארור לא אשכח לעולם.

את אותה שיחת טלפון כשקולה השבור של איילה בצד השני, את ההלם שאחז אותי, חוסר האונים שהייתי שרוי בו, המחשבות ובעיקר הזיכרונות שלא הרפו לרגע, כל אלה מהדהדים בראשי ברגעים אלו ממש.

למרות שידעתי שהמצב בארץ לא סימפטי והימים הם ימי מלחמה ושכול, אמרתי לעצמי בתמימותי המטופשת, שאין מה לדאוג כי אלינו לבועה המשעממת של ניר עציון זה לא יגיע.. מי חשב שאני אטעה כל כך..

כשהתעוררתי באותו בוקר חשבתי לתומי שמחכה לי עוד יום שלו ושמח במחנה הקיץ, השתדלתי להתנתק ממה שקורה בארץ ולא לתת למצב לשבש את חיי למרות שידעתי בתוך תוכי שגם מקומי שם בארץ, בין אותם הלוחמים המגינים בגופם על הארץ על הבית.

ואכן השמש האירה את פני הילדים, הציפורים צייצו במנגינתן הרגילה, ושום דבר לא הכין אותי לאותו רגע שלא עוזב אותי וכנראה שגם לא יעזוב.

ואז "כרעם ביום בהיר" זה קרה,

קודם טלפון, הצג מראה איילה, חדשות רעות, זה בנוגע לעודד... באותו רגע קבלתי את סטירת הלחי הכי מצלצלת שכנראה אקבל מימי, ממצב שבו אמרתי לעצמי שוב ושוב עד כמה אנחנו צבא חזק ואנחנו לוחמים אדירים וקלישאות כמו "תחשוב טוב יהיה טוב" (דברים נכונים לכשעצמם), למצב שבו הרגשתי הכי חשוף, הכי פגיע, הכי חלש...

"איך זה יכול" להיות מיררתי בבכי "עודד, עודד, את בטוחה?!" ליבי פעם בחוזקה והרגשתי שהוא עוד שניה נתלש מהחזה, הרי זה לא הגיוני שזה הוא, דווקא הוא, לא עמנו עוד.

הרי רק לפני שבועות ספורים כשהייתי בארץ ישבת במרפסת עם גיטרה על הכתף, ויכולת לנגן שעות ולרגע לא היית מתעייף. היינו הולכים למעיין או סתם לים כדי לרוץ, והיית אומר, שיותר מזה לך ממש לא נחוץ.

אני נזכר באותו ערב במסיבת גיוס שלי כשדאגת לאווירה והתחלת לספר בדיחות ולעשות שטויות, וכולנו שמחנו ונהנו מכל רגע בזכותך! ועד כמה אותם רגעים חסרים לי עכשיו, דווקא עכשיו, כשאתה, כבר לא כאן..

כזה היית, אדם פשוט אך מיוחד,
שלעולם לא ישאיר אותך לבד.
שמח וביישן בעל חיוך מבויש,
עם צחוק מתגלגל לב רחב וזוג עיני דבש.

אתה שכל כך רצית להשתחרר,
כשניתנה האפשרות בחרת להישאר.
אתה מהווה לנו מופת ודוגמא,
ואני פה עומד גאה ויודע שיש לי על מה.

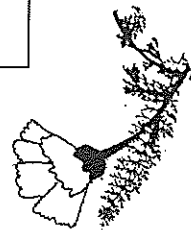
עודה,
היית לי חבר, היית לי אח,
אותך לעולם לא אשכח!

הצב. ילדא ח בעניק תולא גבוי
אטא זמא ח צבא נאמא זשיא אא
זא, זאבא ח מקינא זמא.
סיום זמא. הצבא, זמא זמא
זמא זמא, זמא זמא זמא
זמא זמא.

יהי צבא זמא זמא
זמא זמא זמא זמא.

אח זמא
זמא זמא
זמא זמא

תנחומים מהנשיא רובי רבלין

לכבוד דוד ומירי

ניב ברנשטיין

מחשבות, רגשות ורצונות רבים ממלאים אותי מאז הלוויה הגדולה שחוויתי. אני משוטט בין המחשבות, אוסף את הרגשות ומנסה להבין מאיפה כל זה מגיע ולכן זה מוביל. כל דקה שעוברת מחדירה ומבררת את המציאות הקשה והכואבת. ועם כל צער ושבר על המצב הנורא, מתווסף עוד רצון לקום בחזרה. זו הרגשה של שבר שממנו חייבים להתרומם, מין תביעה דוקרת שלא משאירה אפשרות להישאר בשבירה.

לא הייתי החבר הקרוב של עודד, ואפילו לא זכיתי להיפגש אתו בשנים האחרונות. אבל אני לא יכול שלא להרגיש חלק, ולא מסוגל לצאת מהמחשבות והתחושות הקשות. גם כלפיכם אני מתבייש לבטא את מה שעובר עלי, אבל רציתי להיות שותף לצער הגדול הזה, ואם אפשר להיות גם חלק בנחמה.

כשהגעתי לנir עציון ביום שלישי בצהריים, לא יכולתי לדמיין לקראת מה אני ניגש. לא שיערתי שאפגש עם כמות כזאת של אנשים, ולא את גודל הכאב, לא ידעתי את גודל האמונה, ואני עדיין לא יודע את שיעור קומתו של עודד הי"ד. אולי חשבנו שבאנו לחזק, אבל יצאנו מחוזקים. חשבתי שבאתי לתת כבוד והתרברר שאני נפגש עם מלך הכבוד.

זו הייתה הלוויה המיוחדת ביותר בחיי, לאדם המיוחד ביותר שזכיתי ללוות, והזכות כולה שלי. ההספדים היו כל כך קולעים ומדויקים, מרוממים ומגדלים, כמו שהיה ראוי לעודד הי"ד. אני בטוח שכל מי שלקח חלק בלוויה הזאת יצא משם מלא במטען של מחשבות והרגשות שיוליכו ויחזקו אותו לאורך חייו, במודע ושלא במודע. אישיותו של עודד הייתה אתנו שם, ליוותה אותנו וממשיכה ללוות. וכוחה רק מתחזק ומחזק אותנו. אני מרגיש כך משעה לשעה. קשה להתעלות מעל השבר ולהתרומם מעל הקושי, ואם לי זה כך לכם על אחת כמה וכמה, לעין ערוך. אבל אני מרגיש גם את החוסן שנבנה, הגבורה והצניעות, השקט והשמחה שחודרים אלינו מכוחו של עודד הי"ד.

לאורך כל הלוויה התרוצצו במוחי מחשבות. בראש ובראשונה חשבתי לעצמי "איך מספידים אדם כזה?" מה אפשר לומר? אילו מילים יוכלו לתאר את הגודל. הגמ' בשבת אומרת "כל התעצל בהספדו של חכם ראוי לקברו בחייו", ומסביר על כך הרב קוק בעין אי"ה, שאסור לטעות ולהספיד חכם לפי מעשיו, כי הם לא כלום, כאן וכאפס לעומת האוצר הפנימי שלו. חשבתי לעצמי באותה מידה על עודד. אילו מילים יוכלו לתאר? הרי הוא גדול שבחבורה, גבוה מכל העם. הוא הרים אותנו לגובה שאי אפשר לתאר במילים\ לאידיאל גדול שקשה להבין אותו. הוא מסר נפשו על קידוש ד' העם והארץ. לא השאיר לעצמו מאומה, נתן את הכל, העמיד את חיי האומה הישראלית

בארץ ישראל, את קידוש ד' הגדול הזה העמיד מעל הכל, עד שמסר את כל חייו, את שאיפותיו ורצונותיו למען זה. מי יכול להגיע לדבר כזה, מי יוכל להשתוות לקרסולי המדרגה הזאת. עודד עשה זאת ברוח התנדבות, בגבורה אדירה, בשמחה גדולה, בענווה ובצניעות. כיצד יתכן לתאר את גודלו, את שאר רוחו, את מדרגת חייו? גדול מכולנו, את כולנו הוא חינוך, לימד מהי אהבת ד', מהי אהבת ישראל. לימד אותנו מה חשוב באמת, מה אמתי ונכון לעשות, את מה אנחנו צריכים להחשיב ובשביל מה שווה למסור את כל מה שיש לנו.

אחרי כל הדברים האלה לא חשבתי שמישהו יצליח לדבר. אבל מהספד להספד הבנתי יותר שהשעות של מסירות נפש הגיעו מחיים שלמים שכאלה. כל מי שדיבר עליו חשף וגילה שוב ושוב מי היה האדם הגדול הזה. ואני שעומד קצת מהצד, שלא זכיתי להיות בקשר הדוק, נחשפתי עוד ועוד למפעל החיים הנפלא הזה. התחנכתי ולמדתי ממסכת חיים אדירה ומגדלת, ומצאתי אישיות עליונה שתוביל אותי קדימה. אישיות שתחנך אותי במידות, שתלמד אותי לחשוב ותראה לי מהם החיים.

נשמות של דור הגאולה, נשמות של ארץ ישראל, הם נשמות עמוקות ביותר. אצל עודד לא היה קשה לראות זאת. כל כך הרבה דיברו על הטבעיות שלו. על בריאות החיים, לדעת לחיות אותם, להעריך אותם. מין שקט פנימי שמלווה כל רגע. שקט חושב, שקט שלומד את המציאות. שקט שחודר עמוק, למפגש אמתי עם האחר. שקט של צניעות, שקט של אכפתיות. הכל מגיע ממקום אחד והכל חוזר למקום אחד. עומק של חיים אמתיים, של כנות, של מחשבה, עומק של חיים ישראליים, של טוב ישראלי, טוב שמגיע ישירות מהנשמה. "טוב ד' לכל ורחמיו על כל מעשיו". את החיים האלוניים האלה עודד גילה וחשף ממעמקים, מתוך העומק.

אצלו זה בא באופן טבעי, הוא פשוט היה שייך אל הטוב, בפשטות שלו, בטבעיות החיים שלו. לא יכול לפגוע, חיפש את הצדק והיושר. אכפתיות ואהבה שהגיעו מלב אוהב, באמת ובכנות, לא מתוך תחפושת חיצונית שקרית. האהבה שלו הקרינה החוצה ושבתה את כל הסובבים מיד. לא היה אפשר שלא לאהוב. ביישנות ורוך נתנו את היכולת של כל אחד להתקרב.

כל עוצמות החיים האלה הגיעו ממקום אחד ושוב למקום אחד. הם הגיעו מנשמה ארץ ישראלית אמיתית, מנשמה פנימית וכללית שלא אכפת לה משלה, והיא לא תופסת לעצמה מקום חשוב. נשמה שאכפת לה מאחרים וחס ושלום שלא תפגע בהם. נשמה שידעת, מרגישה וחיה את השייכות לאומה, נשמה שמוכנה לתת את כל מה שיש לה, את החיים שלה, לקידוש ד' הדגול של ישראל היושב בארצו, ולשם היא הגיעה.

עודד חינוך אותי וימשיך לחנך עוד הרבה. הרבה רגשות מלוות אותי עכשיו, ומחשבות גדולות ממלאות אותי מן המפגש עם הנשמה הגדולה הזאת. אני לא מצליח להתרכז

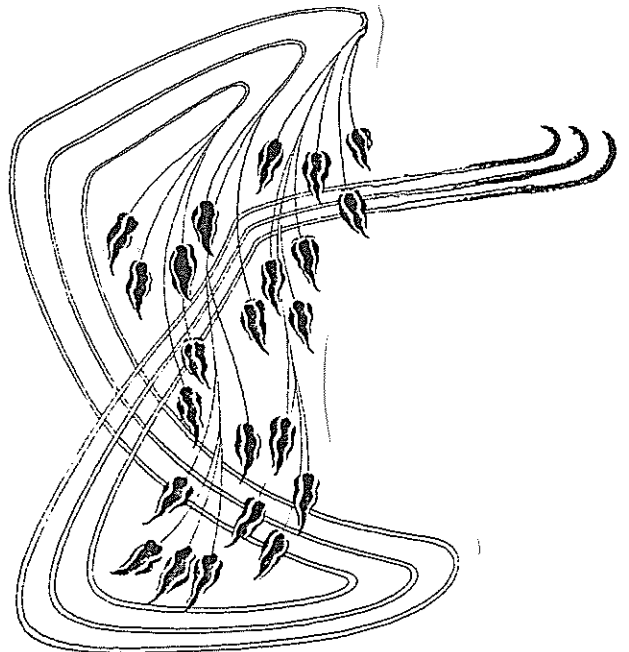
בלימוד כמו שצריך, אבל אני כבר הבנתי: מי שחושב שהוא בא לחיות את החיים שלו
בניתוק מתורת ד' מטוב ד' ומעם ד', כנראה שכך את עצמו. עודד גילה לי מי אני ולאן
אני שייר, מה תפקידי ואיך ראוי לבצע אותו. בשקט, בענוה, בצניעות ובגבורה. אז
נמשיך בתפקידנו, לעילוי נשמתו ולמען קידוש ד' בארץ החיים.

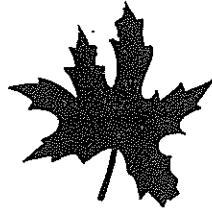
דוד, מירי והמשפחה, תזכו לנחמה גדולה. ייתן לכם ד' כוח להתגבר ולהתעלות
באמונה גדולה, וייתן לכם כוח לעשות חיל. תזכו לנחמה על בנכם הצדיק הי"ד ולראות
בבניין ירושלים ב"ב בזכותו.

המקום ינחם אתכם עם שאר אבלי ציון וירושלים.

נ.ב.

כשאמר "והוא רחום יכפר עוון..." לא הבנתי על מה מדברים. איזה עוון? אין שום עוון!
הוא יהיה מליץ יושר עלינו! וגם בקדושים, הייתה מחשבה שבאים להתפלל על עם
ישראל. בזכות עודד יכפר עוון, מתת צדיקים מכפרת ובזכותו יתגדל ויתקדש שמי
רבא. כל התפילות בהלוויה פנו לשם, לקידוש ד', להצלחת ישראל, והכל בזכותו של
עודד, שהוא מזבח כפרה על עם ישראל. בימי גבורה אלה האומה כולה לומדת את
מסירות הנפש של חיילינו, כולם באחדות אחת כאיש אחד בלב אחד. רואים את
האחדות הזאת בכל פינה. בעזרה, באכפתיות, באהבה. האחדות הזאת מתגברת
בזכות מסירות נפשם של החיילים. עודד וחבריו הי"ד מכפרים ומזכים אותנו, ואנחנו
צריכים להתמלא באחדות זו מכוחם, לחזק אותה, ללמוד אותה, ולעשות אותה היסוד
לחינו, כמו שהיא הייתה היסוד לחייהם. חיזקו ואימצו במשימה גדולה זו.

עודד חברי היקר

אביב בנישו

מה לא עברנו ביחד? מהילדות בגנים, בתי הספר, עם הקבוצה במשק, שעות ללא ספור של כדורסל (איך קנאתי ביכולת הקליעה שלך) ומפגשים כל סוף שבוע בתקופת הצבא – ועכשיו ברגע אחד אתה כבר לא אתנו.

אף פעם לא אשכח איך תמיד היית מגיח למקומות בהם היינו נפגשים בלי לדבר עם אף אחד לפני וככה גם להיעלם בלי שאף אחד שם לב וכולם היו שואלים "מישהו ראה את עודה?", כמובן שהתשובה לשאלה זו הייתה ברורה לי, תמיד היית חוזר לחדר עם הגיטרה והמחשב (מחפש אקורדים לעוד שירים), לאחים ולמשפחה – שם הרגשת הכי טוב ולא הייתה לכך תחרות.

איך היית תמיד שוכח לקחת אתך דברים והיינו מזכירים לך עם המשפט – "עודה הזה שלך" גם כשלא ידענו אם שכחת משהו בכלל (התברר במקרים רבים שצדקנו). לא היינו מבינים איך אפשר לשכוח נשק ותיק כשהולכים לצבא או את האוטו באורווה. כשהיינו נזכרים בזה היית צוחק את הצחוק שלך עם הדמעה בסוף שייחודי רק לך.

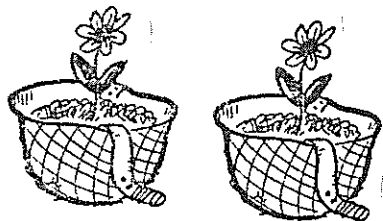
תמיד ידעת לראות את הדברים בצורה חיובית ובפרופורציה גם כשלא היה קל. בצבא עברת תקופות קשות שברוב המקרים אנשים נשברים בהם, אבל אתה תמיד הצלחת להסתדר ואפילו ליהנות מהם. לא שמעתי הרבה אנשים כמוך שאומרים "כיף לי בצבא" ובטח שלא בחבר'ה שלנו. ברור שלא אהבת את המסגרת הצבאית, אבל אין ספק שהיה לך טוב עם החברים שם וכך הצלחת לחפות על זה, על כך הערכת אותך מאוד.

כמה דאגתי לך בימים שלפני הכניסה הקרקעית, פשוט התפללתי שלא תכנסו ושתחזור כבר הביתה. לא יכולתי לחשוב עליך שם בגיהנום הזה בזמן שהיית כבר צריך להשתחרר (כל כך חיקית לזה) ולהתחיל כבר את כל התכניות שלך – זולה, ת"א, עבודה, הודו ועוד ועוד...

חיקיתי שתחזור עם הסיפורים מהמבצע כדי לשמוע איך עברת את הימים הקשים שם. לא התפלאתי לשמוע מהחברים שלך למחלקה שהמשכת לשמור על מורל במצבים האיומים האלו ושמרת על החיוך שכל כך אפיין אותך כל הזמן.

עודה, אף פעם לא אשכח אותך, שמור עלינו מלמעלה ותהא מנוחתך עדן!

אוהב אותך, אח שלי.

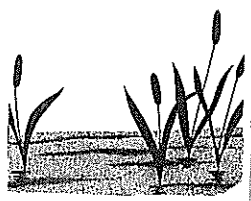

על עודד

כרמל רסל ומרדכי ליאון

קשה לכתוב, ואין לי שום מושג איך? ולמי? ולמה? אני כותב לא כי אני רוצה לכתוב אלא כי אני לא יכול שלא, יש מטען ענק של רגש והצמצום על הנייר מרגיש כניסיון לגשם אהבה וזיכרונות וגעגוע... עודה זה לא אדם שנזכר בדיבור או במעשה, עודה הוא אישיות שחודרת לעצמות ולא בגלל שום צד מסוים אלא מעצם האדם, תמיד עמקות עם קלילות, תמיד חייכן ו"זועף" גם חי את הרגע וגם מבחוץ. פשוט "עודה" כזה. במסיבת גיוס שלי היה קצת בירות וכולם שתו והיה ראש טוב ועודה כמו כולם גם שתה לא מעט ובאמצע התחיל הרצאה של איזה רבע שעה על החיים, בטענה למה כולם בניר עציון בינוניים (אמור להיות סרטון של זה אצל אחד מהחברה בעזרת ד' נשיג אותו). כשאנחנו, כחבורת ה"דוסיים", מדברים בינינו זה בדרך כלל עניינים של עבודת ד', מהות, מידות וכל מיני דברי חפרנות דומים, ואיכשהו עודד תמיד היה מוצא עניין בדיבורי ה"ביינישים" שלנו, נכנס לשיחה בדרישה עמוקה לאמת וחיים ולא מסכים להצגות וחיצוניות, ותמיד עם חיוך שובב גם באמצע הסבר עמוק על תכונה של אנשים. באחד הדיונים הוא הזכיר שקשה לו שאנשים מסתכלים עליו בצורה חיצונית בניר עציון בגלל שהוא בלי כיפה ומעשן, מן הסתם כי בפנים הוא הרגיש שיש לו נפש פעילה ופשוט זה לא עניין שנמדד בחיצוניות כלבוש כזה או אחר. אני זוכר את השבתות בצהריים אני יושב בבית כנסת לומד, ועודה פתאום דופק על החלון של הבית כנסת ועושה סימן כזה עם היד, תכלס חיכיתי שהוא יגיע להפריע... יושבים אצל מורדוך בשבתות, בירה, ראש טוב, מדברים על אמת, שקר ושטויות, והאמת שממש לא משנה על מה, רק הביחד הזה, עולם הבא. אני זוכר שבת אחת בערך לפני חודשיים ישבנו כרגיל, ועודה התחיל בדיון עמוק על הגדרתו של ה"סאחי" (בגדול אדם שמאוד מפוקס על עצמו באופן מעשי או ע"פ עודד סאחי זה אחד שאתה שואל אותו אם בא לו לשבת על קפה והוא עונה "שתיתי כבר", זה סאחי) למה אסור להיות סאחי ולמה מי שאומר זה שלהיות סאחי זה לא כזה רע, זה גם סאחי, עודה והיציאות שלו לך תבין.... כשנסעתי לקבר יוסף פגשתי שם את עודה שאבטח את הכניסה. הוא היה ממש שבז על זה שהדוסיים הורסים לו את הלילה, אמרתי לו "אם היית יודע איזה זכות זאת..." אז הוא אמר לי, "נראה לך?" אז עניתי לו "כשתגיע למעלה תדע". לא ידעתי שזה יגיע כל כך מהר...

לפני חודש וחצי תפסתי (כרמל) טרמפים בצומת תפוח ופתאום עודה קורא לי, ממש שמחתי לראות אותו והוא סיפר לי שהם היו במעצר בלילה וכולם ממש פחדו שיקרה משהו כי תמיד לפני הסוף יש מזל רע (יומיים לפני החפש"ש, לילה חטיפת הנערים)...הייתי ממש רעב אז שאלתי אותו אם יש פריסה אז הוא אמר שיש לו מלא אוזני המן ונתן לי את כל החבילה, אמרתי לו שאני רוצה רק אחד ואני לא צריך את כל החבילה, אז הוא דחף לי את הכל ונסע. כל טרמפ שנסעתי אותו בדרך הצעתי לו אוזני המן והוא שאל אותי אם היום פורים, אז עניתי שחיל חמוד מהשומרון נתן לי את זה... (אותו מקרה רק מהזווית של מרדוך) שלחתי לעודד באותו יום שיר שחרור בסמס ובסוף שאלתי אותו אם הוא מתרגש אז הוא ענה לי, "קצת אחינו, קצת, יותר התרגשתי לראות את רסל בצומת תפוח..."

בלילה שחגגתם לו את מסיבת השחרור הוא התקשר אלי ולא עניתי כי היה מאוחר. יום אחר כך שלחתי לו הודעה מה הוא רצה אז הוא אמר לי שהייתה לו הארה והוא היה חייב לחלוק את זה עם מישהו אז אמרתי לו שידבר, אז הוא אמר שאי אפשר כבר לחזור על זה, זה היה שייך להסביר רק באותו רגע.

אחרי שעודד חזר לחפש"ש התכתבנו קצת בהודעות: עודד: חזרתי. תתפלל עלי בבקשה שתהיה הפסקת אש בדחיפות. אני: חחח נדאג לך.

עודד: אני רוצה תפילה מאורגנת של כל הישיבה.

אני: סגולה בדוקה לזה זה להגיד תיקון כללי וללחוץ על האדום בפלאפון לחיצה ארוכה....

עודד: חח ניסיתי את זה, לא עבד.

אני: עם לחיצה על האדום או בלי?

עודד: עם.. התקשרו הביתה. אולי כי לא אמרתי את התיקון..

אותי הוא קרע מצחוק, אבל אחר כך אמרו לי שגם הוא אהב את זה...

ביום שלפני ההקפצה ישבנו בדירה של יאיר ועודה התלבט אם לברוח לים ולסגור את הפלאפון או לא. בינתיים צחקנו על כל הסיטואציה וכחלק מהצחוקים אמרנו, בוא נעשה "תמונה אחרונה" למזכרת, והוא אמר שאם הוא נהרג יש לו שיר במגירה...

ביום שהקפצנו אותו, כל הדרך היה מלא הומור שחור, הוא שאל למה אין שירי יום הזיכרון ברדיו, ושיש לו תירוץ טוב למה לא לבוא למסיבה שארגנו בעין הוד, ושמילי כשהיא שמעה שהקפיצו אותו היא אמרה "איזה שכול, איזה שכול" והכל בראש טוב. העלנו טרמפיסטים והם כנראה הבינו את ההקשר של השיחה, וכשאחת מהם ירדה היא אמרה לו שיהיה לו בהצלחה.

נסענו למעיין בהר ברכה וגילינו ששכחנו את הפינג'אן ואי אפשר לעשות קפה אז עודה התעצבן שהלך לו הקפה... ואז גם הוא גילה שהוא שכח את הדאודוראנט שלו אז צחקתי עליו ואמרתי לו שמש"קיות נפגעים אוהבות חיילים מסריחים, ואז גם הגיעו

בנות שביקשו בצורה קצת חצופה שנלך ועודה התעצבן עליהם אז הצעתי לו שאני אסביר להם למה הוא עצבני....

אחרי זה נסענו לחטמ"ר והוא ירד, חיבקנו אותו ונסענו, ואז חשבתי איזה מסכן... בזמן שהוא עוד היה בב"ח דיברנו והוא שאל אותי איך העבודה בפפאיה ואמרתי לו שיחזור כבר ונתחיל לעבוד בבניה בבז' והוא אמר לי שנראה לו שתוך יומיים הוא יחזור....

בשבת האחרונה היינו במירון והיו לי תחושות רעות לגבי עודד, ומרדוך כל הזמן צחק עלי שנהייתי אמא פולניה ושהוא יהיה בסדר, במוצ"ש ממש שמחתי לשמוע שלא קרה כלום,

ביום שני בבוקר שוב חזרו לי התחושות הרעות לגביו ואחרי הצהריים קיבלתי את הבשורה...

(מרדוך) ביום שני בצהרים הלכתי להילולא של ר'משה קורדובירו בצפת וממש כשיצאתי מהציון לכיוון מקווה הארי התקשרתי לאמא שלי ואבא שלי ענה ושמעתי את אמא שלי בוכה ברקע ואז אבא שלי אמר לי על עודד, כמעט נפלתי על הרצפה. אחר כך סיפרתי לרב שלי על עודד והוא אמר לי שבכל החיים שלי אני אולי יגיע לברכיים של איפה שעודד נמצא עכשיו.

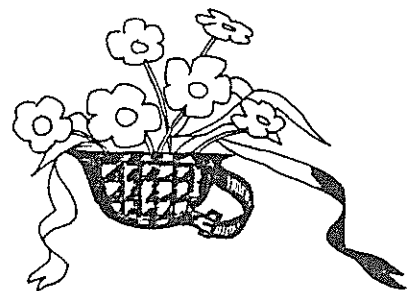
ביום שני בלילה חלמתי על עודד והוא דיבר והכל היה כרגיל, ובבוקר כשקמתי חשבתי באמת שכלום לא קרה, ולקח כמה זמן להבין שזה רק חלום...

לעודד בטוח טוב, הוא נמצא במקום של טוב כל כך גדול שאפילו הוא לא היה יכול לחלום עליו, ואנחנו כאן למטה שבורים ונאחזים בזיכרונות של אדם\מלאך שמילא אותנו במתיקות, חיים, שמחה ובקשה עמוקה, ואנחנו בטוחים שעכשיו הוא דואג לנו מלמעלה, שנאחז במתיקות שלו, שנאחז בחיים ובשמחה שלו, שנאחז בבקשה שלו, ולא נחליק לתהום של געגוע אלא אדרבה נסיף כוחות חיים מתוך האישיות שלו. זה לא אומר שאסור לבכות או להתגעגע רק לא לשקוע בים של המרה השחורה. אנחנו איתכם בלב ונפש, תהיו חזקים, בשבילכם, בשבילנו כי אתם העודד שנשאר לנו.

אם צריך משהו, כל דבר, אנחנו כאן.

אוהבים וכואבים אתכם,
כרמל ומרדכי.

נ.ב. הכתיבה הייתה מאד קשה לנו אז אם יצא משהו לא ברור אז אתם מוזמנים לשאול:)

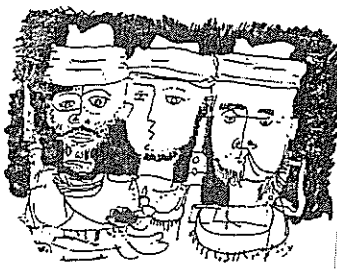

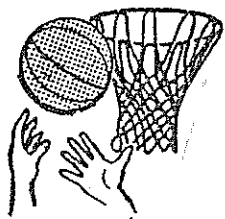

אור יעקבי – לוחם בגדס"ר נח"ל, שהשתתף בקרבות בעזה, כותב לעודד.

זה אמיתי אה? הרגע הגעתי לניר עציון, ומצטער אחי אבל עד הרגע הדחקתי את הבשורה ההזויה הזאת. קבלתי אותה בצורה הכי גרועה שאפשר. תכל"ס גיליתי בטעות, כי כולם הסתירו את זה ממני שם. יצאנו להתרעננות 10 ימים אחרי שזה קרה, ובהתחלה ממש כעסתי שהחליטו להסתיר. אבל כשהבנתי שזה כנראה לא בדיחה גרועה, שאשכרה אני הולך לחזור משם לבד למשק, התפרקתי. נראה לי, שלא ראית אותי בוכה ככה מהגן של ציקי, אז אולי היה משהו בהחלטה לא לגלות לי. לא יודע אם הייתי מתפקד שם. לא הייתי בשבעה ולא בהלוויה ולא בקבר, ולמרות שזה כאב לי יש בזה משהו חיובי. לא ראיתי אף אחד מתאבל עליך או בוכה בגללך, וזה אומר שעד הרגע אני רק זוכר אנשים מבסוטים עליך וצוחקים ממך, (אולי חוץ מכמה פעמים שעשית שטויות בכדורסל) וככה אני רוצה שיהיה. לזכור אותך ככה, את כל הטיולים עם הקבוצה, את כל הבדיחות המפגרות והאישיות (אהובה בת שנה, מעצב איטלקי...) שילכו יחד אתך ורק אתה תבין. את כל השירים המפגרים שעכשיו הפכו אצלי לאוצר ("מקום ששרים בו ביחד", "אין בנות בטיול גיוס" וכו'), את כל הבנות שהתחלנו איתן. אשכרה, פעם היית מתייעץ איתי על בנות, אה? איך השארת אותי מאחור מאז. קיצר, זה לא יגמר אם אני אמשך. אבל דבר אחד חשוב לי להגיד לך שלא ידעת... אני חייב לך תודה. אתה לא שמת לב אבל היה לך חלק ענק בדרך שהתנהלתי בה בשורות הצבאי. כשהתגייסתי והייתי טירון עם ריח של בקו"ם והגעתי לבא"ח, אתה היית כבר מ"כ אחרי שנה בצבא. וזוואלה הכרתי עוד חבר'ה ותיקים, אבל תמיד בחרתי לפנות אליך כשחששתי מאיזשהו אקט או שבוע קשה. זה תמיד התחיל בחינך מזלזל כזה, ואז "אחי, זה שטויות, אני לא מבין למה אנשים עושים מזה סיפור? בהמשך יהיו לך שבועות הרבה יותר קשים. בטירונות אני זוכר רק שצחקתי..." לפני המסע כומתה אני מחכה לטיפ מקצועי ואז שוב, "אחי, עשיתי את זה פעמיים, ומה שנורא בזה שזה פשוט משעמם". לאט לאט בלי שתכננתי אימצתי את הגישה האופטימית שלך, וזה העיף אותי קדימה, מקווה שהצלחתי להוריש את זה גם לחיילים שלי ושתהיה איזו השתלשלות לגישה האדירה הזו, גישת עודה. תמיד מעדיף צחוק מרצינות, מצחיק שזו הדוגמה שיש לי אבל אפשר לראות את זה פשוט מהצורה שאתה משחק כדורסל. תמיד אתה חייב לעשות מהלך מתוחכם ויפה מאשר פשוט ויעיל, לא משנה מה ההפרש או כמה זמן יש למשחק, אתה חייב לעשות צעד וחצי עם שהייה באוויר ו-2 הטעיות לפחות, ואז לחייך. כבר מתגעגע לזה למרות שזה מעצבן.

אפילו עכשיו בשבועיים שהיינו ביחד בבא"ח לפני הכניסה, כל יום יושבים על סיגריה בשק"ם. כמובן שבאתי לקבל קצת גישת עודה, ואמרת "לא משנה מה יגידו, לא משנה מי יגיד, תאמין לי אין מצב שנכנסים. וגם אם כן, אתה לא יודע איזה צחוקים הולך להיות לי, יש איתי פה חבר'ה קורעים". רציתי לפגוש אותך בשטחי כינוס ולהסתלבט עליך שנכנסנו בסוף, ואז היית מחזיר לי משהו על זה שאתה משתחרר ואז הייתי אומר לך שבטח גם ככה היית כל היום יושב באורווה, כרגיל. ואני לא מאמין אבל זה לא יקרה, אפילו לא היום אחרי התפילה למרות שבטח אני אחפש אותך בסיכור. זה לא יקרה בחיים.

אבנר רסל

עודה, עודד, בן סירא, ההוא על הגיטרה, ההוא שאסור להשאיר פנוי מ 3 (בכדורסל), ילד פלא, האח של גלעד, התאום של מוריה ועוד אלף ואחד דברים אחרים היית. ואתה אינך יותר. והנה עכשיו על הרכבת בדרך ללויה אני מבין שאין לי באמת מושג איך מתייחסים לילד בזמן עבר, כי היית ותישאר ילד. 22 זה לא גיל ללכת בו, 22 זה גיל להתחיל לטרוף בו את כל דרום אמריקה, לצאת לכל מסיבה, להשתכר, לאבד את זה, למצוא אותה, הכל חוץ מלא להיות יותר בעולם הזה שלנו. הכל.

מהרגע שהודיעו לי שאתה כבר אינך אחרי קרב עקוב מדם בעזה כל מה שעולה לי לראש הן העיניים האלה התמימות והקול הגבוה הזה שבכדורסל כמעט וחירפן אותי וכבר נעלם לך אבל יישאר אצלי בראש, כי אחרי שנה בערך שלא ראיתי אותך אפילו בשבתות אחרי בית הכנסת זה מה שמהדהד לי בראש. יהדהד לי גם שכבר היית בחוץ, החתמת כרטיס, החזרת ציוד ואז כשהתחיל הבלאגן התנדבת לחזור, כי אתה כנראה עשוי מחומר אחר, חומר שממנו הלוואי ועשירית מהמדינה הזו הייתה מורכבת. כזה שהפקודים שלך בטוח העריצו, שהחברים שלך ידעו להעריך בכל רגע.

אתה משאיר תאומה, 4 אחים ומשפחה מדהימה אחריו, לא רק זו שלך אלא של כל בית ניר עציון.

הפכת לצערי ברגע שהתקבלה הידיעה לגיבור שלי ושל כל מי שהכיר אותך.

אתגעגע ולא אפסיק לחשוב עליך, עודה. שמור לנו על העולם, ילד.

יאיר זריבי

בשנה שעברה עודה, הבטחתי לך שאפיק לך יום הולדת מפנק בים עם החברים. לא זוכר כל כך למה אבל זה לא יצא חפועל. בסוף אוגוסט עשיתי זולה בים לשחרור שלי, הזכרת לי שאני עדיין חייב לך על היומולדת. כמו שאתה רואה בתמונה תכננתי לך יומולדת כשאתה מביא הכל.

כזה היית, מוכן להביא כל מה שצריך כדי לעשות משהו בזמן הפנוי שלך, עוד קפה במעיין, עוד בירה בים ועוד ישיבה עם כולם.

כל כך הרבה זיכרונות פשוטים וטובים יש לי ממך עודד, שלפעמים אני באמת מאמין שאוטוטו אתה שולח לי הודעה לבוא לאסוף אותך מהרכבת וכל הדרך הביתה אתה צוחק מכמות האנשים שבאו ללוות אותך בדרכך האחרונה.

כל כך הרבה דברים יש לי לספר לך שלא הספקתי, על הטיול באירופה שחזרתי ממנו בזכותך, על החבר'ה שלנו בכלנית שמנסים להמשיך הלאה וכל הזמן מדברים עליך, על זה שבילילה לפני השינה אני מנסה להיזכר בעוד זיכרון אחד ממך. כל כך הרבה התחדש כאן וכל כך הרבה לא.

תודה, עודד, על שזיכית אותי לגדול בחברתך כל השנים האלה. גם במותך דאגת לשלוח לי מתנה מיוחדת ומדהימה.

את היומולדת של שנה שעברה בסוף לא חגגנו בגלל עוצר שהיה לך בבסיס, ואת היומולדת של השנה לא אחגוג כי אתה כבר לא איתנו.

אעשה כל מה שצריך לזכרך ושכולם ידעו מי היית. מזל טוב אחי.

אוהב ומתגעגע.

רועי שאול

עודה היקר, בחור מקסים ושובה לב.

לצערי לא הייתי בין החברים הקרובים אליך. אך בזכות אח שלי, שהייתם חברים הכי קרובים, זכיתי להכיר אותך קצת יותר.

כבר לא אשמע אתכם נכנסים אלינו הביתה, ביישנות באיברים אבל עם להט בעיניים. דנים לאיפה כדאי ללכת. ים או מעיין, מתי רכבת אחרונה. בפעם האחרונה כבר לא התווכחו איזה עוגיות או עוגה, שצור הכין, עדיף לקחת. משלימים ציוד לפק"ל קפה.

צור כבר לא יבקש ממני את הפלאפון כי: "נו... תן שנייה לשלוח הודעה לעודד". צחקנו עליכם, שלפי כמות ההודעות אתם יותר כמו חבר וחברה ולא סתם זוג חברים. כל הזמן עסוקים, לא נחים לרגע.

כבר לא תעלו אלי לחדר להגיד שלום ולא תשאל אותי עם החיוך המתוק שלך: "נו מה, על איזה סטרטאפ אתה עובד היום?"

כבר לא אפגוש אותך בשבילים. לא אאחר לעבודה כי עברתי ליד החדר שלך ושמעתי אותך מנגן ונשארתי להקשיב רק שנייה, ואחרי עשר דקות אני קולט, שאני חייב לרוץ. כל כך הרבה דברים שכבר לא...

עודד היקר, המתוק. אתה תחסר לכולנו. אתה אבידה גדולה לכל בית ניר עציון.

אתה הגיבור שלנו והלוואי שלא נצטרך לאבד עוד גיבורים כמוך. אבל בזכותך אנחנו יכולים להמשיך ולהתקיים פה במדינה שלנו.

באהבה.

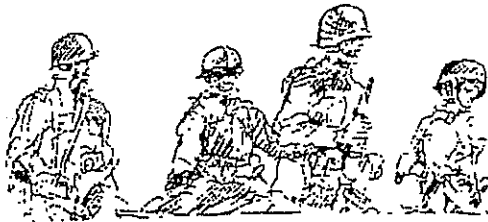

אסף וול

הצבי ישראל הגיע לבקר אתמול (שוב) בניר עציון. נפל בקרב רס"ל עודד בן סירא, בן למשפחה שההיסטוריה היהודית של המאות ה-20 – 21 עוברת בה מקהילות רוסיה הקרפטית, עבור בכפר עציון וכלה בניר עציון. עודד הוא בחור חמד, ילד שביני ובינו כמעט דור. בקושי זכרתי שהילד הזה הספיק להתגייס, לא כל שכן כבר בחופשת שחרור.

ניר עציון, מקום כל כך קטן, נושא במחיר קיומה של מדינת היהודים ומשלם את מס הדמים מדי דור. במדבריות סיני, בלבנון וכעת בעזה. נוח בשלום בין עצי הזית שלנו עודד. תנחומים למשפחתך, שכניי האהובים. הלוואי שמכאן ואילך ישאר הצבי ישראל אצלנו רק בפינת החי.

נתנאל שאול

לא הכרתי את עודד יותר מדי, יחסית...

אבל זכור לי, כנראה כמו לעוד הרבה אנשים וחברים החיוך שלו. חיוך ביישני שכזה, שאומר אני שמח וטוב לי, אבל אין לי רצון להחצין זאת החוצה יותר מדי, אין צורך. כך היה כמעט בכל פעם כשראיתי אותו עם צור.

אלו המילים שכתבתי לצור מיד כשנודע לי דבר נפילתו של עודד:

"תהיה חזק. הוא מת בשביל עם ישראל, הוא חלק מעם ישראל, ועם ישראל ממשיך לחיות. אין יותר מזה. ככה הגאולה של עם ישראל".

מילים שמיועדות לכל אחד ואחת מכם.

עודד נפל, נפטר, מת – בשלב היותר קריטי של מלחמה, שעוד תתברר, כפי שכבר רואים, כשלב משמעותי בתהליך הגאולה התודעתי של עם ישראל.

הרוגי מלכות, לוחמי ישראל, אינם נמדדים במותם מצד זכויותיהם הפרטיות, כי אם מצד תרומתם לכלל ישראל. זוהי זכותם – ולכן אין שום צדיק פרטי שיכו לעמוד במחיצתם... "אשריו" של עודד...

ביום השלושים לסבא שלי, יום אחרי עודד... חשבתי לעצמי שהנה דור הולך – סבא שלי שעלה לארץ מארה"ב, כשכולם ברחו לשם, סבא שלכם שלחם בגבורה למעננו, שניהם חיו בשביל שאנחנו נחיה. ולידם עודד הצעיר – שמת בשביל שאנחנו נחיה מתוך בחירה צלולה. אי אפשר להמשיך לחיות סתם כך, הם מכריחים אותנו לחיות, ממש.

תמיד אזכור את עודד – גיבור של ממש, שבחר מתוך דעה צלולה להיכנס פנימה, לתוך סכנת המוות, בשביל החברים, המשפחה, העם, בשבילי. בזמן שאחרים בחרו ללכת הביתה, ומת.

אותי זה מחייב לחיות.

הלוואי, שאצליח לזכור זאת בכל רגע ורגע מחיי.

קינה

על עודד הנד
בן יבלט"א
דוד ומירי
בן סירא

שדות חרושי תלם,
שורה, ועוד
שורה.
שקט ודממה
עוטפת רגביה,
בחום צבעה.

המכונניות בטור
נאספו
בשיבולי פרי
האדמה,
המחלכים מתוכה
אבלים,
פניחם כאב
ומבוכה.

אוי ארץ העיבי,
בקשה שוב חלקה
מטוב הבנים,
איזה סופר יתאר
כאבה
בשולחה פיה לעבר
העלומים.

אני צועד בין
הנאספים, לא,
איני את אר מלוח
מפיר,
אך נשמתני
מחברת לכלם
בערבות בערבות
מכורה.

אוי ארצי מכורת,
שוב בכאב לך
אנשיטה,
את תנובת הארץ
משבח פרותיה לך
ביגון אקוריבה.

עודד חי"ד,
אליך אפנה למרות
שלא חכרתוך,
אך אליך כבן עברי
לעם הנצח אשר
אשירה.

קינה לך האיד
אקונן? שיר אחבה
איד אשרד? בגות
ישראל אלי
תצטרפנח איתי
בכנה.

על עם אשר נאחז
בקננות החיים,
מעבד את אדמתו
בקדושה ואחבה,
ביראה ודרך ארץ.

ארץ נושכת
וכואבת אך ארץ
אחבתי.
ארץ בה אתנ את
חמיטב אתה
קרבני.

הקדוש עודד בן
דוד ומרים, פאר
למשפחת בן סירא
חיית,
ועתה, גדיעת ענף
העלית קרנה,
למעלות קדושים.
רק א-ל קנא ונזקם
יצרור את דמך,
ובשפתנו? ח. י. ד.

אביד קדש שמו
יתברך קבל עם
ועולם, רסט חבכי
של יתגדל ויתקדש
בדמעת אלם, על
עלם מחולל.

צידוק חדין הוא כח
אמונת עם חוסן
אמונים,
אשר עלי שור
צעדו בגתיות
דמים מקודשים.

קרבן העם הקרבני
לפניך רבון העולם,
תנו לנו תמורת
האיל, שלוח
בארץ חמדת בני
אברהם.

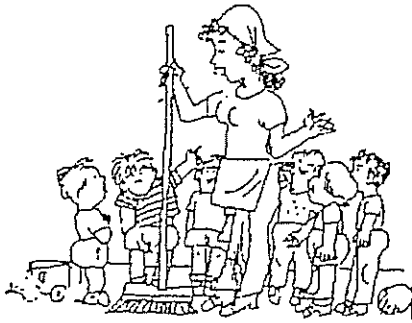
יתגדל ויתקדש
שמה רבא.

ישראל פישר

על עודד

רחל כהן – הגנת מהפעוטון

זה לא כל כך נעים לראות גן סגור
זה עוד יותר לא נעים שגנת תקבל הודעה
שתלמיד שלה נהרג במלחמה
להסתכל מבעד לאישון ולגלות על המסך את שמו
אז בראש מהדהד השם ושם משפחתו ושם ישובו
והאסימון נופל והמוח קולט שאלה עיניו של עודד
והחיך המתוק והיופי הטהור מתקרר ומתרחק מתקרר ומתרחק.

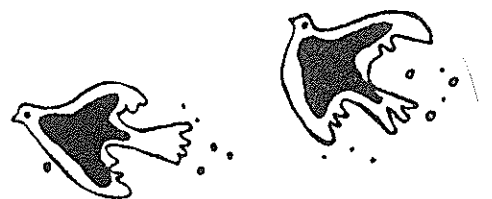
וזיכרון של לפני 20 שנה קם ומתעורר

על זוג תאומים, עודד ומוריה, שנכנסו לגן בפעם הראשונה, כשמוריה מאחורי אימה
מתחבאת ועודד את האצבע מוצץ.

ועוד עולה תמונה של ילד אחד כהה ואחותו הבהירה, על ילד אחד עם עיניים
מבריקות, מלאות בריסים עבותות, מלוות בחיך שובב מלא שמחת חיים, שאותנו
איתגר לא מעט פעמים. מעל הגדר בקלילות הוא קפץ, את השביל הוא חצה במהירות
ואל ביתו הוא נכנס מאושר. ואני אל ביתו נכנסתי והכרזתי "זו אני, רחל, באתי לקחת
את עודד!" ואת עודד מצאתי בחדר בסמוך למטבח מתחבא, ולי הוא אמר: "רחל רק
רציתי לאכול, רציתי מעדן!" ועודד את המעדן אכל וביחד חזרנו לגן.

עודד, את חיך הבוגרים לא הכרתי, אבל זכיתי להכיר את תחילת חיך עוד בטרם
עברת לתקופת ילדותך. זכיתי להכיר את אמך המדהימה שתמיד ידעה לומר מילה
טובה.

עודד, עצוב היה להיות בהלוויה ולחוות את מותך. אבל כפי שנאמר בתוכנו תחיה
תמיד. כל אחד עם תמונה משלו שתרכיב יחד תצורף המספר סיפור חיים: חם וביישן
ולוקח את העניינים והופך אותם לנעימים, ומוצא בכל מצב את הדברים הטובים,
ואוהב את המשפחה, החברה והחברים שמשום מה אמרת להם כי לך יש הארה
וביקשת שיזכרו עליך הספדים. חבל שכך קרה אבל מאותם הדברים גאוה מילאה את
כל הנוכחים שגדלת להיות עלם חמודים, חבל שהחיים מסתיימים.
שמואר עלינו, היה עלינו מליץ ישר והבא שלום עלינו ועל כל ישראל.

עודד

יונית יעקבי

מירי ודויד היקרים מאוד וכול המשפחה,

קשה לי מאוד וקשה לי לכתוב, מרוב הלב, צער וכאב על מותו של עודד הי"ד ומרוב דאגה על אור בני שעדיין נלחם בעזה לא הייתי מסוגלת עד עכשיו לכתוב.

עודד,

מיד עולות מול עיני מראה עיניו הגדולות, היפות, המביעות ומראה חיזו המבוש והצנוע.

אכן עודד היה צנוע. הייתה בו הרבה חוכמה ועוצמה וכישרונות, אך הוא תמיד הצניע זאת בשקט המבוש שלו. והנה הוא נפל כלוחם גיבור. אני זוכרת אותו כילד בגן שלי, ילד טוב מתוק ויפה, צמוד לתאומתו מוריה. עודד תמיד שמר עליה, במיוחד בקשר עין צמוד. עודד, הילד החכם והשקט, שלא דיבר הרבה, אך שדיבר היו אלו דברי חוכמה יוצאי דופן. כילד בן 5-6 הוא היה יושב כמעט כול בוקר ומסביר לי, הגננת, ולחבריו את הוראות המשחק החדש במחשב. ילד שתפס והבין את ההוראות לפני כולם... שידע בגן כבר את לוח הכפל וכבר לא נותרו לו משחקים מתאימים בחשבון בגן. עודד היה ילד שלא אהב לאכול פירות וירקות. כמה פרסים הבטחתי לו, כמה שיחות שוחחתי עימו על חשיבות הויטמינים וכו' והוא בשלו... לא מתחצף, לא מתווכח, אך בדרכו השקטה עומד בנחישות על שלו. עודד אהב את שיעורי המוסיקה. אהב לשחק כדורסל וכדורגל וכול החברים אהבו אותו כי הוא היה טוב לכולם.

כשגדל עודד, הוא המשיך בדרכו שלו, להיות אהוב על חבריו ועל כולם... והמשיך להסביר לכולם בסבלנות את ההוראות במחשב. המשיך לשחק כדורסל ולא לאהוב פירות וירקות. המשיך לאהוב מוסיקה ולנגן בכישרון רב על גיטרה ופסנתר עד ששירת חייו נפסקה. בצבא עודד היה לוחם צנוע בלי לספר הרבה סיפורי צבא. הוא חזר לצבא בזמן חופשת השחרור שלו בלי להסס, למען המדינה והחברים ולמען הגננת אזורי המדינה ומת כגיבור במלחמת עזה, המכונה "צוק איתן" והותיר לכולנו חור וחלל בלב.

מירי יקרה שלי, שנים רבות עבדנו יחד יום יום בגן ונהיינו חברות טובות. אני כאן לרשותך ולרשות כול המשפחה במה שתרצי, במה שתמצא.

אוהבת וכואבת, יונית הגננת.

מירי, דוד, מיכלי, יאיר, גלעד, אלחנן ומוריה היקרים

מירב חומט (טל)

שעת לילה מאוחרת.

העיניים כבדות מעייפות ומבכי – מבקשות מפלט אל השינה, אך הגוף מסרב לה בכל תוקף.

חלף שבוע מאז אותה בשורה... והיא אוחזת בציפורניה בבשר ולא מרפה...

האזיר עומד. השבילים במשק עצובים ואם מקשיבים לשקט הזה אפשר לשמוע לעיתים נער או נערה עוברים – בכי עצור ומילים שאינן מוכנות לקבל את אמיתותה של אותה הבשורה.

מאז יום שני אני הוגה בכם, הוגה בעודד שהכרתי – האח הצעיר של מיכלי, הפלא הזה שהיה עם בואו לעולם כשהופתענו, החברות, לגלות שלמיכלי לא נולד אח קטן אלא שניים – אחות ואח שונים כל כך. בעיניים הטובות שלו, בסיפורים אשר מספרים על האדם שהיה...

הוגה בכם – בעצב ובקושי, ברצון למצוא מילות נחמה...

אין לי מילים כאלו. מילים שיוכלו להסביר כמה הלב שלי אתכם, כמה כוחות הייתי שולחת אם הייתי יודעת שיש בהם להקל...

אני זוכרת את הימים שאחרי שמיכל שלנו נהרגה, את הרצון לעצור את העולם, לצעוק, לא לשמוע מילים על כוח ונחמה, לא להאמין למי שכבר יודע, לא להסכים... פשוט לא להסכים...

אני יודעת שעכשיו מתחיל המסע הזה, המסע של החיים בלעדי...

מקווה שבכל יום מחדש תיוולד התקווה, יוולד הרגע, ותיוולד הסיבה שתוכל לנסוך על פניכם חיוך, רגע של שמחה קטנה, של אושר פשוט.

מקווה ויודעת שאי שם מלמעלה עודד ישלח לכל אחד ואחת מכם את הסיבות האלו – רבות וטובות – לשמוח בהן ולחוות אותן.

שולחת חיבוקים גם מיוני אשר מסר את השתתפותו בצערכם.

מאיר בן סירא – מתוך כתבה בעיתון המועצה האיזורית חוף הכרמל

עודד הוא התאום של מוריה, הילדים הקטנים של אחי דוד. עודד נולד וגדל בניר עציון, הוריי היו ממייסדי ניר עציון, אנחנו משפחה ותיקה ביישוב. עודד למד בבית ספר יסודי בניר עציון, לאחר מכן למד בחיפה ובכפר חסידים והתגייס לנח"ל בעקבות אחיו גלעד ויאיר. אחיו אלחנן שירת בחי הים. למרות שלא היה איש צבא מטבעו, התקדם עודד במשך הזמן ושירת כסמל מחלקה בנח"ל. לפני כשבועיים יצא לחופשת שחרור, עשינו לו מסיבה והוא היה אמור להיות בבית כשבוע ואז לנסוע לבקו"ם ולהשתחרר. אלא שאז התחיל מבצע "צוק איתן". המפקד שלו כינס אותנו וחברים נוספים, שהיו צריכים להשתחרר, ושאל מי מוכן להישאר מעבר לסדיר ולצאת למבצע כמילואימניק. הוא התלבט והחליט להישאר עם החיילים שלו. ביום חמישי שעבר נכנס, כמו כולם, לעזה.

עודד היה בחור רגיש ומאוד חייכן, כל החברה אהבו אותו. הוא היה מוזיקאי, למד לבד לנגן על גיטרה ופסנתר והיה נגן גיטרה מעולה. הוא אהב ללכת לים עם חברים ולנגן להם.

מכתב תודה

אנחנו גרים כבר 6 שנים בגרעין של 25 משפחות שהגיע למושב שובה (4 ק"מ מעזה) לחזק את המושב הוותיק שלא הגיעו אליו צעירים. כשרעש ההפגזות נהיה בלתי נסבל והילדים נכנסו לחרדות, מצאנו את עצמנו נודדים בכל מיני מקומות בארץ. עד שהגענו לניר עציון והרגשנו בית וחום מיוחד, עם אנשים טובי לב ומאירי פנים. עם דאגה אמיתית לנו ולילדים. תודה למיכל חרמון שניהלה את מבצע האירוח שלנו ודאגה לכל פרט. שרצתה לעזור לעוד ועוד משפחות מהגרעין שלנו לצאת ממצאות המלחמה שבה אנחנו חיים.

תודה לעדה ונחמיה רסל על העזרה והדאגה.

לכרמית עדן שנכנסה ודאגה להביא מה שחסר.

לנירה ויגאל רון שנתנו את ביתה של אמא של נירה, בזמן כל כך קרוב למותה.

מעשה אצילי ורגיש של עזרה.

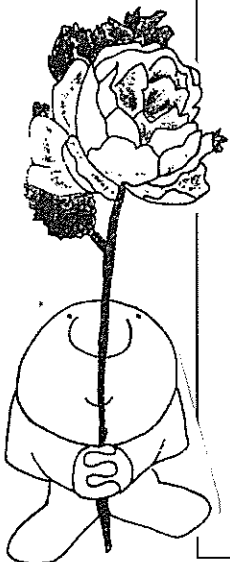
תודה למירי בן סירא שפינקה ובעיקר נתנה תחושה שיש שכנה טובה. שנתנה לילדים תחושה של סבתא חמה ואוהבת. ההשגחה חיברה בינינו בקשר חזק ומיוחד. מחבקים אותה ומתפללים שה' ייתן לה כוח להתמודד עם הצער הגדול מכולם.

תבורכו אנשי ניר עציון על הכנסת האורחים המיוחדת שלכם.

שלא נדע עוד ימים כאלה.

ה' עוז לעמו ייתן. ה' יברך את עמו בשלום!

זהר פארן (הבת של תמר לאופר-סעדון) בשם כל משפחת שובה

בשבע / אתנחתא, ד' באב תשע"ד, 31.7.14

ידידיה מאיר

שכנה בורחת מבשורה

5 ולסיום, הקראת ליאת שי, ברסלביה תל אביבית, שלחה אלי את הסיפור הבא, שטחבר בין כל החזיונות ברחבי הארץ ומלמד עוד קצת על הרוח של הימים האלה:
 "לפני שבועיים עזבה טליה חברתי יחד עם ששת ילדיה את ביתה האהוב, המסודר, הנקי והנעים. טליה היא גרושה, ועצמאית מאוד. ביתה הוא דוגמה לסדר ולאווירה טובה. היא עזבה את ביתה שבמושב שובה אחרי שהצטנע האדום הכריע אותה.

שובה הוא מושב קטן ליד נתיבות שאליו הצטרפה לפני כחמש שנים קבוצת משפחות צעירות בעלות חזון יהודי, חברתי ואקולוגי. מוקמי גרעין שובה הם אנשי עשייה מהחיים מלאי מעוף. הנרעין קיבל עם הגעתו לשובה קראוונים למטרים ולאט לאט התחילו חיים חדשים במושב הוותיק. הם פתחו גנים, ייסדו עסקים והקימו קהילה, אבל המצב הלך ונעשה בלתי אפשרי. גן העדן הקטן שבוכלו מרחבים וחורשות חופף לגזענים כשצרף למצוא מטרד. בכל רגע נשמע רעש של טילים ברקע והקראוון הוא מרחב ממש לא מוגן. או בנאמץ רב, והמשפחה ארזה קצת כלי מטבח, אוכל ומצעים, רק לכמה ימים. בדקה האחרונה הצלחתי לשכנע את טליה להכניס לתוך גס סט בגדי שבת לכל אחד. לבי תדעי מתי זה ייגמר, וכך יצא לדודי רבב שלם עמוס עד אפס מקום, שבע נפשות שיוצאות מהבית לזמן בלתי מוגדר.

חברי גרעין שובה קיבלו הזמנות לאירוח בכמה משפחות בארץ. טליה החליטה לנסוע למושב ניר עציון, שם התמקמו כבר כמה שנים שלה. לקח לי זמן לשכנע אותה שהיא עשתה את הדבר הנכון, שלילדים יהיה עכשיו קצת שקט נפשי ופיזי. או נכון שהיא לא תעבוד כמה ימים, שהילדים לא חולכים לקייטנה שהומננה, ושקשה לא להיות בבית, אבל שתסתכל על זה כמו חופשה בדרך הברזל. היא השתכנעה.

הבית שאליו הגיעה היה ריק אבל שכנים טובים נהנו מושב דאגו להכניס לשם מזונות, שולחן, כסאות, מקרר קטן וכירת גז. היא סיפרה לי שהשכנה נמול נכנסה וברדה סיר עם תירס שהכנה לילדים. יום אחר כך, תבנית עם תפוחי אדמה ובטטה, הם מהתנור. כשהיה חסר לה משהו תמיד דפקה בדלת של אותה שכנה כדי לקבל קולפון או סיר. בערב שבת ילדיה של טליה אפילו ציירו ציורים ונתנו אותם לשכנה היקרה כאות תודה.

הילדים התרגלו לקצב הנעים בגרעין עציון, ים, בריכה, ארוחת צהריים, מנוחה, גינה. איזה שקט נדיר. המצב בדרום הלך והתדרדר, וטליה הבינה שאין לה כרגע לאן לחזור. בינתיים התחיל השלב הקרקעי של מבצע 'צוק איתן', ובחדשות החלו להופיע עוד ועוד שמות של חיילים הרוגים. הלב נשבר מול הורים שכולים, אלמנות ויתומים עם שמות ופנים. ובכל אותה תקופה, אני משתדלת לשלוח לטליה לפחות אסמס אחד מחזק ביום: 'טליה, יהיה טוב, למרות שהלב נקרע'. יום אחד היא מעדכנת שהקהילה קיבלה הזמנה לעבור לחדרי אירוח באלון שבות שבגוש עציון, היא מתכננת לעבור לשם.

לטחרת היא מצלצלת שוב. מזוועות. בערב, בדרך חזרה מהבריכה במושב, רואים פנים נפולות, משהו קרה. היא מתסכלת מהחלון ורואה שבית נמול, אבל השכנה, התקהלות, הרבה חברי מושב, קצין העיר... הרגע הם קיבלו את הבשורה הקשה מכול. עודד בן סירא. זצ"ל. הי"ד. הבן של מיירי השכנה המוכשרת. אותה שכנה שהביאה לה כל השבוע סירים עם אוכל והשאילה לה דברים, שקיבלה ציורים מהילדים, שעזדה ותמכה. עודד, הבן של השכנה המופלאה הזאת, שילם בחייו למען עם ישראל וארץ ישראל, למען גן העדן של טליה וילדיה במושב שובה, למען כל מקום בארץ.

בישוב התחילו להתארגן לקראת השבעה. טליה מיהרה לפנות את הבית הריק, כדי שהמשפחה האבילה המורחבת תוכל להשתמש בו. היא נכנסה לרגע לבית המשפחה הסמוך כדי להודות על הרוח החם, לנסות לנחם. היא חיבקה את מיירי, האימא, חיבוק ארוך וביקשה לצאת, אבל דוד, בעלה, עצר אותה. באותם רגעים, עוד לפני ההלוויה של בנו, עניין אותו דבר אחד: בטוח יש לך לאן ללכת? את לא עוזבת בגללנו, נכון? התכוונת לעבור לאלון שבות בלי קשר למה שקרה?"

צילם מאיר בן סירא

בן יפה נולד

מילים: אהוד מנור
לחן: נורית הירש

בן יפה נולד
על כתף הכרמל
ומברכים הגיעו מכל עבר.
גשם טוב ירד
כי נעתר האל
והחיטה נבטה בשדות
השבר.

שמש חם זרח
ורוח קר נשב
הילד כבר לומד לקרוא
בספר.
עץ שקד פרח
סיון, תמוז ואב
והתינוק הרך היה לגבר.

בוקר יום ראשון
ליד התחנה,
חיכתה איתו עד שתבוא רכבת.
בשוכבה לישון
לפני שנרדמה
שורות כחולות היתה אליו
כותבת.

ציפורים עוזבות,
בערב כבר קריר,
יפה בליל שבת חיכתה בשער.
סתיו ברחובות
מחר היא בת עשרים,
אך למה לא מלאו עשרים לנער?
בן יפה נולד...

קהילה יקרה.

מדינת ישראל מנהלת בימים אלו מערכה על מנת להשיב את הביטחון לאזרחיה. חיילי צה"ל והעורף האזרחי מגלים גבורה ועמידה נחושה.

המחיר הכבד בחיי חיילים ואזרחים פוגע במשפחות ובקהילות לא מעטות ולמרבה הצער, עם נפילתו של עודד הי"ד, גם בקהילה שלנו ובמשפחת בן סירא בפרט.

אובדן של בן קהילה/משפחה קרוב יוצר הצפה ומערבולת של רגשות ופוגע באנשים שונים בדרכים ובעוצמות שונות.

אנו קוראים לכלל הציבור לא להסס ובמידת הצורך לפנות לקבלת סיוע ותמיכה עבורכם או עבור הסובבים אתכם (בני משפחה, חברים, שכנים וכדו').

ניתן לפנות לאנשים שלהלן (כל אחד יפנה למי שנוח לו):

יורם מאור – 050-566-7100

מיכאל פרידמן – 052-363-0216

שלמה ליבוביץ – 050-313-8024

פסי מאור – 050-592-3710

טלי ליאון – 050-631-2557

**לצור שאול
לכרמל רסל
לאלון רוזנברג
לשחרורם מצה"ל**

**לזיו יעקבי
ליותם מאור
לגיוסם לצה"ל**

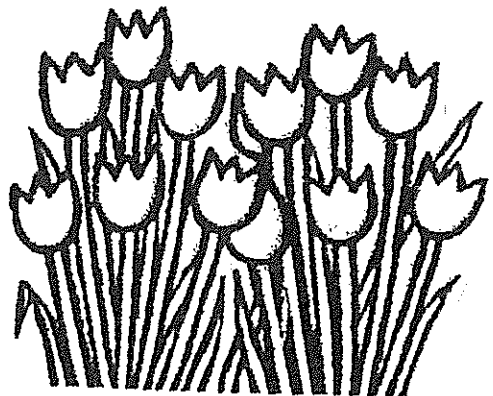
בהצלחה!

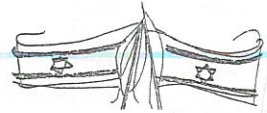

לזיכרון

עליזה פריד ז"ל	- כ"ז אב תשמ"ד
אסתריה לוי ז"ל	- ט' באב תשמ"ט
לסלו קול ז"ל	- י"ז אב תשס"ג
עליזה סעדון ז"ל	- ד' אב תשס"ד
יונה מוטוט ז"ל	- כ' אב תשס"ו
לאה וייסמן (למפל) ז"ל	- כ"ב אב תשס"ט
ציפי רותם ז"ל	- ד' באב תשע"ב
שלמה ליאון ז"ל	- כ' אב תשע"ג

מה ניקח איתנו מימי 'צוק איתן'?

הרב רונן לוביץ

מבצע 'צוק איתן' היה מלווה מראשיתו ברגשות מעורבים, רווי בתקוות ובציפיות אך גם בחששות ובחרדות. אחת הציפיות שבמידה רבה התגשמה היתה עמידת העורף כצוק איתן. למרות קולות צורמים פה ושם, נראה שהמבצע (או המלחמה) זכה לקונצנזוס בעם, ואף תרם לתחושת אחדות ולתודעת סולידאריות גבוהות ביותר. תחושות אלה החלו כבר כשאזרחי ישראל התאחדו בדאגה לגורל שלושת הנערים שנחטפו ונרצחו, והם העמידו והתחדדו בימי 'צוק איתן'. מי שהיו ביישובי הדרום, מי שהגיעו למקומות ריכוז של חיילים, מי שביקרו פצועים בבתי חולים או היו עם המשפחות השכולות באבלן יכולים להעיד כי ראו יהודים מכל הסוגים מתאחדים סביב אותן דאגות, מחשבות ורגשות, ועושים יד אחת לחזק איש את רעהו.

תמונות מרגשות זרמו מכל אמצעי התקשורת ובהן, כפי שתיארה איה קרמרמן ב-ynet אמהות נפרדות מבניהם היוצאים למלחמה, אנשים אורזים חבילות שי לחיילים, ציורי ילדים מודבקים על טנקים, תפילה משותפת של חיילים וחרדים שהדרימו לגבול לחזק את ידי החיילים שעה לפני שהם יוצאים לקרב, דגלי ישראל מתנוססים בגאון, מפקדים מתדרכים בחורים צעירים שעד לפני יום עוד היו ילדים חסרי דאגות, אלפי ישראל בלווית חייל בודד, בת גלים שאער מחלקת בצמתים דגלי ישראל ועוד.

יש שטענו שפלא האחדות התרחש משום שלכולם התברר כיצד חיים תושבי אשקלון אשדוד ועוטף עזה חיים כבר שנים ארוכות. יש הטוענים שהדבר נובע מכך שכבר אין עורף בישראל, ועם קשה עורף אנחנו, כנראה גם על דרך החיוב. ויש אף שאמרו שהאחדות נעוצה בתפילות ההמוניות על שלושת הילדים החטופים והצער המשותף שחשו כולם כשגופותיהם נמצאו. יש המפטירים בפשטות שתמיד בעת צרה מתאחדים, וכשהיא חולפת כל הפילוגים צצים וצפים.

כך או אחרת עובדה היא שבעיצומם של ימי בין המצרים הללו עם ישראל עבר תהליך שאפשר להגדירו כתיקון היסטורי. בתקופה בה מציינים את החורבן שנגרם כתוצאה משנאת החינם, היו אזרחי ישראל עסוקים בנתינה, בהקרבה ובאהבת חינם.

העובדה שאלה קיימים בתוכנו מעוררת מחשבות לשאלה מה ניתן לעשות כדי שהם יבואו לידי ביטוי גם בימים כתיקונם, ימים של שגרה טעונה ושוחקת. שאלה זו הפנית לחברים שהתאספו בליל תשעה באב בפוליש לדבר על ימי החורבן וימי 'צוק איתן', והיתה כמדומני תמימות דעים עקרונית לגבי הרצון כמו גם הצורך לשמר את תחושת האחדות ותודעת הסולידריות בעם ישראל בכלל ובקהילת ניר עציון בפרט.

השאלה הגדולה היא כיצד עושים זאת?

כמה רעיונות הועלו ואזכיר אותם בקצרה:

א. התבוננות שכלית

1. לחפש את המכנה המשותף ביננו, ולשים לב תמיד לכך שהוא רב יותר מהמפריד.

1. לחפש את המכנה המשותף ביננו, ולשים לב תמיד לכך שהוא רב יותר מהמפריד.

2. לנסות להבין את כוונותיו החיוביות של האחר, ולא לתייג אותו כשלילי וכעוין.

ב. עבודת המידות

1. לראות את הטוב באחר.

2. לשפר את צורת הדיבור איש כלפי רעהו.

ג. גישה מעשית

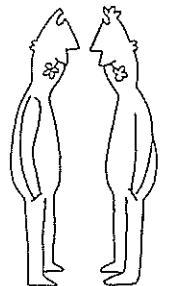
ליזום פרויקטים של חסד ועשיה חברתית אליהם נירתם ביחד.

אני קורא בזה מעל דפי 'בניר' להמשיך את השיח בעניין זה, ולהעלות יוזמות ורעיונות שיקדמו את האחדות והסולידריות בקהילתנו. אשמח לשמוע כל הצעה מתוך אמונה שהדבר אפשרי, ואחרי כל המרירות הקשה שספגנו במערכה, לפחות יצא מעזה גם קמצוץ מתוק.

הערת המערכת:

אני מצטרפות לקריאתו של הרב רונן, לחזק את האחדות ולמצוא פרוייקט מלכד ומקרב לבבות. בשנה הבאה ימלאו 65 שנים לניר עציון. זו יכולה להיות הזדמנות לעשייה קהילתית משותפת לכולנו. אנחנו מציעות לכולם לחשוב באיזה אופן היינו רוצים לציין שנה זו, להציע רעיונות ולהתנדב להוביל את אירועי השנה. הבה נהפוך את שנת ה-65 לשנה חווייתית ומעצימה.

"צוק איתן" - רשמים וחוויות

יוסי עדן

קייטנת חוף כרמל

השנה, בשונה משנים קודמות, בחרתי לרכז את הקייטנה בבית הספר "מעגנים" במעגן מיכאל בו אני מלמד. משרד החינוך יזם תכנית להפעלת קייטנות לילדי א-ב וקרא לזה בית ספר של החופש הגדול. לקייטנה שלנו נרשמו 100 ילדים והציפיות היו רבות. התחלנו את הקייטנה ברגל ימין, תכנית הפעילויות והטיולים הייתה מוכנה, הצוות והילדים היו נרגשים. ואז החל המבצע. האווירה הייתה מתוחה והילדים הגיעו לבית הספר טעוני מידע, שצברו בשעות השידור הארוכות של ערוצי הטלוויזיה והאינטרנט. על הצוות הייתה מוטלת המשימה, להרגיע ולנסות להנעים את היום, גם כאשר בין לבין מחלחלות חדשות קשות על האירועים בדרום.

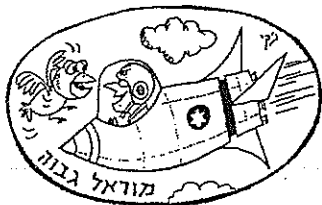
עם תחילת המבצע הקרקעי ושילוב כוחות היבשה, עלתה רמת הדריכות ונאלצנו לשנות את תכנית הפעילות מקצה לקצה. אך למרות זאת הצלחנו, הצוות החינוכי והמדריכים, לטעת תחושת בטחון בקרב הילדים ולשלב פעילויות מלהיבות ומשמחות. מעת לעת חמקו המורות המודאגות לחדר המורים. זו כדי להתעניין במה שקורה כי בנה מגבעתי הוקפץ לדרום, וזו בגלל שני בניה שמשרתים בשיטת 13 וכבר לא עונים לה שבוע ימים. מצאתי את עצמי עוסק לא מעט בהרגעת הילדים, שחלק מהוריהם גויסו, אך גם עוסק לא מעט בהכלת המצב הלא פשוט של הצוות.

הקייטנה הסתיימה ביום שני 21/8. הודיתי לקב"ה שסיימנו את המשימה בצורה מוצלחת. ההורים והילדים היו שבעי רצון וחלקו דברי שבח לצוות. בדברי הפרידה של ההורים נאמר לנו, שההורים סיכמו ואמרו "שבטוח היה יותר לשלוח את הילדים לבית הספר ולנתק אותם מהמסכים, מאשר להשאירם בבית ולספוג עוד מתח ולהעלות את סף החרדה". ראיתי בכך מחמאה גדולה והצלחה לאור המצב הלא פשוט שנקלענו אליו.

ראיתי ביכולת שלנו, כחלק ממערכת חינוך, להעביר תקופה זו בצורה טובה ובטוחה, חוזקה גדולה וגם אם לא נקראנו לחזית (שכן אני שייך לעוצבה צפונית) תרמנו במעט להיותנו איתנים יותר.

לאחר ישיבת צוות קצרה נסעתי שבע רצון הביתה. בעודי נוסע בכביש העולה למשק וכבר חושב על פגישת הסיכום עם הצוות מחר, אני רואה את שלמה ליבוביץ בשער בפנים חתומות, ומשתאה ולא מבין מדוע זה בשעה 16:30 יש שומר בשער. לשאלתי: "שלמה מה קורה?" בישר לי שלמה, שעודד בן סירא הי"ד נהרג. וכמו חץ חד הרגשתי, שכל התרוממות הרוח על ההצלחה של הקייטנה התנפצה על קרקע המציאות המקומית שלנו. העצב והתדהמה חונקים. שוב ניר עציון שוקע בשכול.

מבצע "פלאפל" 2 או 3 – מי סופר ?

בימי הקיץ הארוכים מאז החל מבצע "צוק איתן", כמו במבצעי "עמוד ענן" ו "עופרת יצוקה", הדרום הפך לזירת ההתרחשויות העיקרית של העימותים עם אויבנו. מאז מלחמת לבנון השנייה, בה גויסתי כמפקד יחידה לוגיסטית ובה פעלנו ועשינו את שהוטל עלינו, לא נקראנו אני וחבריי ליחידה להתגייס. אך בעצמותינו בער הצורך לסייע לחיילים בדרום במידת האפשר. בעופרת יצוקה עוד עברתי במפעל ובמסגרת המפעל יצאנו להכין פלאפל לחיילי הרצועה וראינו עד כמה הדברים מסבים נחת לחיילים.

בעמוד ענן, אורן יהלום ודביר מאור היו מגויסים ועימם עוד בני משק שאיני זוכר. אורן רמז שיהיה נחמד אם נבוא להרים את מצב הרוח של החברה בגדוד. אז יצאנו והכנו פלאפל והשמחה הייתה גדולה.

גם הפעם ובעיקר לאחר נפילתו של עודד הי"ד חשבתי שזה הזמן לעשות משהו. באחד מימי השבעה פגשתי את הרב ששיתף אותי בתחושתו שהקהילה הייתה יכולה לעשות יותר למען חיילי הדרום.

המילים נתנו לי דחיפה נוספת למה שהרגשתי ובשיחות הטלפון עם חבריי היקרים מהיחידה החלטנו שעושים עם זה משהו. אז ראשית, יצאתי בהודעה לחברים על איסוף כסף לרכישת ערכת צ'ופרים לחיילים הכוללת לבנים, גופיות ועוד. אך כאשר הבנו שהשטח מוצף בדברים אלו. בחרתי לחכות עם הרכישה. לרדת דרומה ולראות מה החברה צריכים ולרכוש מעסקים באזור העימות, כך התרומה תהיה כפולה וכך עשיתי.

ירדנו בפעם הראשונה לדרום, כאשר לא היה ברור לנו האם מותר והאם אפשר יהיה להגיע לשטחים בהם שוהים החיילים. יצאנו מהמשק בטויוטה של המלון עם אוראל שער, עומר נווה ולידור יהלום. העמסנו אותה בהרבה סליים, פלאפל והרבה רצון טוב וקיוויתי שבשיחות שאעשה בדרך לחברים בדרום, שגויסו אצליח למצוא יחידה שתיתן לרצון הטוב שלנו דחור.

בדרך כבר צירפתי עוד שלושה חברים טובים מהצבא וירדנו דרומה. ברדיו דיווחו על נפילות פצמרים בשטחי הכינוס ושחל איסור להתקרב. מה עושים? הכל כבר טעון והמוטיבציה בשחקים.

לחברים שלי עלה רעיון לנסוע לטייסת ברמת דוד, אך הם היו בערב חופשי. והופנינו לטייסת 69 בחצרים. שם התלהבו מהרעיון וחיכו לנו שנגיע. רכשנו פיתות ממאפייה מקסימה בשדרות ומיהרנו לחצרים. כאשר הגענו קיבלו אותנו בהפתעה שכן הם לא מורגלים לעניין. לדבריהם, בדרך כלל חושבים בעיקר על לוחמי השדה והם אף פעם לא בלופ.

הטייסת הייתה כמרקחה, מטוסי F15 ממריאים ונוחתים, מעמיסים ופורקים פצצות, צוותי קרקע ואוויר עובדים באינטנסיביות ובעיקר רעש... רעש הרבה רעש!!! פתחנו מזנון, טיגנו כדורים, הנוער שלנו וחבריי מהצבא, שילוב הזוי שרק מבצע צבאי יכול לחבר. אלו מפרגנים לאלו ואני שמקבל את המחמאות ההדדיות שמח כפליים.

אנשי הטייסת באו ואכלו בתיאבון, לקחו מנה ועוד אחת. טייסים בסרבליים לקחו מנה ארוזה לקוקפיט וחלק אמרו, שהם רק מורידים על עזה וכבר חוזרים שנשמור להם מנה. הילדים שלנו ראו את מפלצות האש האלו ממריאות ונמלאו התרגשות... גם אנחנו, איך אפשר שלא.

יצאנו, סמוקים ממילות תודה ושבח, לבאר שבע לחפש מקום לישון עד מחר. חבר טוב אמר לי שבנח"ל ישמחו לקבל אותנו מחר בגדוד 50. עם הידיעה הזו נזרקנו בשעה 2:30 על הספות בלובי של מלון "ליאונרדו" וחיכינו לבוקר.

בבוקר, שהגיע מהר מאוד, התארגנו, יצאנו לאכול ארוחה קלה ומשם קיבלתי טלפון מחבר שמפקד על אגד לוגיסטי של אוגדת עזה, שזה יהיה ממש מעולה אם נספיק להגיע לגדוד 50 לארוחת צהריים.

מיד יצאנו לשטח, כאשר חבר שלי מוביל אותנו. הגענו, פרשנו את הציוד והמזון וישר לפנק! לפנק! לפנק! חיילי הגדוד באו ואכלו, ירדו מהנגמ"שים וישר למזנון עם הקסדה והאפוד. הזוי ויפה. הנוער שלנו וחבריי מהצבא עבדו ברצינות ועשו הכל, שהכל יתקתק. ביום זה, אני מעריך, שטיגנתי מעל 2000 כדורי פלאפל.

חזרנו הביתה ליום אחד של מנוחה ובדרך עצרנו אצל רס"ר המטבח של גדוד 931 וסגרתי אותו, שאנחנו חוזרים בשבוע הבא לעשות פלאפל גם ביחידה של עודד הי"ד.

לאחר סוף שבוע של מנוחה, יצאנו ביום ראשון לסוללת כיפת ברזל, אי שם בדרום הכרמל, ויחד עם מרים הטבחית של המפעל, הנוער היקר ויוסלה, ששייך גם לנוער, פינקנו את חיילי סוללת השליטה בפלאפל וצי'פס מהביל, וגם הודינו להם על שלושה יירוטים מוצלחים בגזרת המועצה.

טעונים במוטיבציה מחודשת, יצאנו למחרת עם 350 ק"ג של פלאפל סלטים ופיתות לדרום עם הפיאט והטיוטה של המלון. נעזרים באורן נווה, טמיר בן דרור, לידור יהלום, עומר נווה, אוראל ואמיתי שער ומיכאל גריידי. נעזרנו גם בנירית ועינת כהן, עירית דר, ועוד חברים טובים משערי תקווה ושני חברים אחרים מהצבא. יצאנו לשטחי ההפגה (כינוי לאזור מרוחק בו החיילים יכולים לנוח בצורה בטוחה יותר) הגענו לגדוד 931, היחידה של עודד הי"ד, אך מפקד האוגדה בדיוק החל שיחה במקום שהיינו צריכים להכין את המזונים. חיכינו בסבלנות? למעשה לא, נסענו בדרכים חלופיות ביער גברעם שלא בטוח שיצרן המכוניות היה מסכים לכך.

כאשר ניתן האות והמפקד הלך, התחלנו להקים את המזונים ולטגן פלאפל בכמויות אדירות. החיילים הקשוחים והרעבים התקשו לשמור על קור רוח למול ריח כדורי הפלאפל הטריים.

חיילי הגדוד והמפקדים שראו את הכיתוב "ניר עציון" על החולצות והכובעים עשו את הקישור לעודד, שוחחו אתנו ושיתפו בחוויות. היה מרגש מאוד. מנחם יעקובי ורן פגשו אותנו לאחר ששבו מביקור אצל אור. אמרתי שכאשר נוכל, נבוא גם אליו אפילו אם זה יהיה מאוחר.

בעודנו מקפלים את הציוד לאחר שרשת הצל קרסה עלינו מעוצמת הרוח. קיבלתי טלפון מחבר בגולני שסיפר לי, שגדוד 51, שיושב דרומה יותר, היה שמח לפינוק ושלא זכה לביקור אזרחי מאז תחילת המבצע. העמסנו הכל ויצאנו דרומה כעשרים

דקות נסיעה והגענו למושב מבועים. שם, בבית הספר, המתין לנו רס"ר המטבח של גולני. פרשנו את המזנון וסירי הטיגון והתחלנו במלאכה.

הפלוגות באו ואכלו, ולאילו שלא היו שם הכינו החיילים קרטונים עמוסים במנות חמות. קשה שלא היה להבחין בפרגון של החיילים הגולנצ'יקים. "תודה אחי .. תודה גברים ..".

לאחר שעתיים של עבודה מול האש (של הגזיות) בעודי שולח מבט לעבר החברה שלנו שסימני העייפות ניכרים על פניהם. החלטתי בלי לשאול את החברה לחזור ליער גברעם ולחפש את היחידה של אור.

כבר השעה מאוחרת, נותרו שעתיים של אור (תרתי משמע) ואנו שועטים בדרכי העפר בדרך לגדס"ר הנח"ל. כשהגענו פגשנו באור, שאלנו בשלומנו וגם האם בכלל מישו רעב כאן? אור אמר שלא נראה לו ושכל הזמן פינקו אותם באוכל. אבל שננסה מה יכול להיות.

פרשנו את המזנון תחת רשת צל, שבה שרצו עשרות חיילים, והתחלנו לטגן. ואז מכל חור יצאו חיילים רעבים. העמיסו ואכלו כמויות של פלאפל. עד אור אחרון אנחנו מטגנים, עד אשר סיימנו לטגן את כל כדורי הפלאפל ונגמרו הסלטים...

זה כמובן היה האות שצריך לחזו. העמסנו הכל על הרכבים ויצאנו חזרה בדרכנו הביתה.

הייתה זו תקופה של חוויה מרגשת, לפגוש את חיילי צה"ל על יחידותיו השונות לאחר שיצאו וחוו חוויות קשות מאין כמותן. לתת להם מעט יחס ולקבל הרבה יותר.

מעל לכל עומדת אמירה של חייל שאמר לנוער שלנו, "מספיק לי לראות את החיוך שלכם .. זה מספיק לי".

ולי חשוב לומר תודה:

תודה לכל החברים שתרמו ובכספם נעשה שימוש לרכישת כובעים וחולצות, פנסי ראש ועוד דברים שחיילים ביקשו בחזית.

תודה לכרמית, שנשארה הרבה זמן לבד בעיקר על רקע העובדה שמסיבת בת המצווה של ליאור מתקרבת.

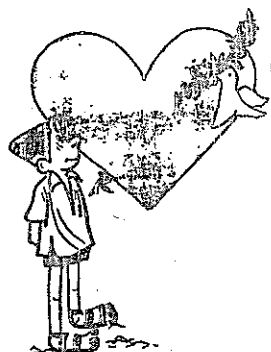
תודה לחברים היקרים מהצבא. לבנות המשק עירית דר, נירית ועינת כהן, יאיר בלוך, בעלה של עדי כהן, וחבריו משערי תקווה. תודה למפעל שלנו, למשה המנכ"ל על הנכונות, ליורם מאור על הציוד והתמיכה.

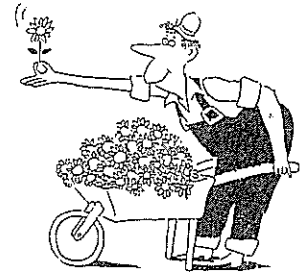
לשלמה, חבר טוב של לידור שעזר לנו כאחד מהחברה.

ובעיקר .. תודה רבה לנוער היקר שלנו, שלקח חלק. יש לנו במה להתגאות. ילדים מקסימים וטובים.

ואסיים בדברי תנחומים למירי ודוד ומשפחת בן סירא, שהקב"ה ישלח לכם נחמה במהרה.

את הקייטנה הנוודת נקדיש השנה לזכרו של עודד הי"ד.

סיפור על מעשה טוב שנעשה

יונית יעקבי

אני רוצה לספר לכם על מעשה טוב שעשו חמישה מבני הנוער שלנו: ארנון בן דרור, רועי זריבי, ליאור וטלאור ליאון וליאור זיו (מעין הוד).

הימים, ימי מלחמת עזה, המכונה "צוק איתן". אני במצב של בכי וכאב נוראי על מותו – נפילתו של עודד, בנה של מירי חברתי הטובה ושותפתי שנים רבות לעבודה. כמו כן אני במתח רב ובדאגה לבני אור, שנלחם כבר כמה שבועות בתוך עזה, ובקושי שמענו ממנו.

באותה תקופה גם גייסנו את זיו בנו הצעיר. אני בקושי ישנה, עייפה פיזית ונפשית ועם גב תפוס מהמתח.

בתיה, חברתי הטובה, הציעה לי עזרה בסידור הגן לקראת שנת הלימודים הקרבה. כשהגיעה לגן וראתה את מצב החצר הציעה בתיה, שאבקש מבני הנוער עזרה בניקויה.

צלצלתי למחרת לנייד של יאיר עמיצור רכז הנוער וענתה לי אשתו מוריה, כי התברר שגם יאיר מגויס... מוריה בקשה עזרה מכל בני הנוער, ומתוכם הגיעו חמשת המופלאים שציינתי.

הם הגיעו מוקדם בבוקר. בחופש, בהתנדבות, במסירות ובהתלהבות הם החלו לפנות מחצר הגן ערימות של זבל וחפצים שבורים וכבדים מאוד. שוב ושוב הם סחבו והלכו מהגן לפחים מבלי להתלונן, סידרו את החצר ועיצבו אותה מחדש וכל הזמן שאלו: "מה אפשר עוד לעשות?", "במה אפשר עוד לעזור?"

הם שאלו והתעניינו בקשר לשלומם של בניי אור וזיו והעלו זיכרונות מהימים בהם למדו בגן שלי. לסיים הם אמרו, שאני יכולה לקרוא להם שוב מתי שאצטרך.

דמעות התרגשות עלו בעיני. אותם נערים עזרו לי ממש: פיזית וגם רגשית וחיממו את לבי. בהזדמנות זו, אומר להם שוב תודה, ושהם מקסימים וטובי לב ושהם עשו מצווה גדולה. להוריהם סיפרתי בערב על מעשי בניהם כדי שתהיה להם נחת.

ברצוני להודות גם לאותם חברות וחברים שלנו, שהתעניינו והתקשרו, באו אלינו, תמכו, פינקו ועזרו לנו בימים הדרוכים, המתוחים והלא קלים שעברנו ועדיין עוברים עלינו.

שנחזיר לכולם רק בשמחות.

תלאל

ברכת הצלחה

בהמשך הדרכה!

לבוגרי הגן העזלים
לכתה א'

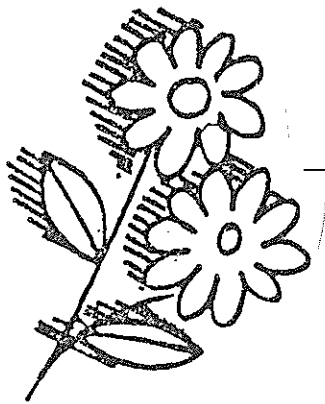
למסיימי ד"ב

מעין בזה
רותם רוזנברג
עידו רז
רועי זריבי

למסיימי ו' העזלים
לחטיבת הביניים

ליאור עדן
נועם בן ארי
כליל בנישו
חושן שער
בת שבע בן סירא
טל ברנשטיין
ניתאי ליאון
אהרונת מנשה

תמנע רז
שר-שלום שער
עופר שנלר
תום קול-רון
דביר תורג'מן
אלישע אירגאס
גלי גורן

מצל טוב !

לשרה וינקלר

להולדת הנינה

זמרת

נכדה למרים ושמעון חג'בי
נינה לאלי וינקלר ז"ל

לנישואי הנכד

שועי עם תהילה

בן ללאה וישראל שדיאל
נכד לאלי וינקלר ז"ל

היערכות לקראת שנת השמיטה

הרב רונן לוביץ

לכל החברים והתושבים,

שנת תשע"ה תהיה, כידוע, שנת שמיטה. הלכות השמיטה קשורות בעיקר לעבודת האדמה ולאכילת פירות

הארץ, וכן לשמיטת חובות כספיים איש לרעהו בסוף השנה. מעבר לכל טעמי המצווה, שנה זו נועדה לאפשר מידה רבה של שבתון ושחרור מעבדות. לכולנו שעבודים מסויימים שהיינו רוצים להשתחרר מהם, כגון להרגלים מסויימים, למרדף אחרי הישגים כלשהם, למוסכמות החברה ועוד. שנת השמיטה היא גורם מזמן להתרכז בשחרור מאלה. שנה זו יכולה לשמש גם קרש קפיצה להתקדמות בתחומים רוחניים של חיינו תוך האטת קצב הפעילות והקצאת יותר זמן ללימוד תורה ולעשייה חברתית.

התחום המובהק בו מתבצעת האטה היא הגינון, וכדי שגינונינו תהיינה במצב סביר גם בשנת השמיטה יש להיערך לקראתה בהתאם. להלן הדרכה שחשוב לקרוא כעת, כדי להיערך בעוד מועד לקראת השנה הבעל"ט.

הנחיות לגינון נכון בשנת השמיטה:

1. נטיעות ושתילות:

במהלך שנת השמיטה אסור לטעת לזרוע או לשתול.

עצי פרי ניתן לטעת עד לשקיעת החמה של יום א' הקרוב ט"ו באב 10.8.14.

אם נוטעים אותם בגוש אדמה שלא מתפורר בשעת הנטיעה - ניתן לטעת עד כ"ט באב 25.8.14.

נטיעות או שתילות של עצי נוי ושיחים עד ארבעה עשר יום לפני ראש השנה – ט"ו אלול 11.9.14.

אם נוטעים אותם עם גוש אדמה מותר עד ערב ראש השנה 5.9.14.

שתילת פרחים וצמחים חד שנתיים – עד שלושה ימים לפני ראש השנה.

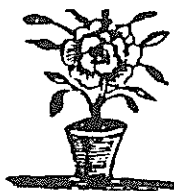
מומלץ לשתול לקראת השנה הבאה פרחים רב-שנתיים, שיצמחו ויפרחו במשך השנה.

זריעת פרחים, בצלים ופקעות – מותר לזרוע לפני ראש השנה אולם לא להשקות אותם בשנת

השמיטה עד לאחר שהגשמים של השנה ינביטו אותם ורק אחר כך מותר להשקות אותם.

כאמור אין לבצע שתילה של פרחים עונתיים במהלך שנת השמיטה, לפיכך יש לדאוג לשתילת

פרחים לכל השנה לפני שנת השמיטה.

2. **גיזום** – כדאי בצע לפני שנת השמיטה גיזום מקסימלי של הצמחים שעתידים להיגזם. בשנת השמיטה מותר גיזום של צמחים המפריעים לעמודי חשמל או מעברים וכן לצורך שמירת הצמח, אבל לא כדי לעודד את הצמיחה.

3. **טיפול בדשא** – שתילת מרבדי דשא או זרעי דשא צריכה להתבצע כמה שבועות לפני ראש השנה, כדי שהדשא יספיק לכסות את השטח. יש לדאוג למילוי הקרחות בדשאים במידה ויש כאלה לפני שנת השמיטה.

4. **שיחים וגדר חיה** – גיזום שמטרתו מילוי חורים בגדר החיה ועידוד הצמיחה צריך לבצע לפני תחילת שנת השמיטה.

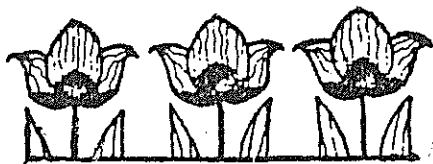
5. **ורדים** – גיזום ורדים נועד להצמחה, ולכן יש לדאוג לגיזום מקסימאלי של השיח לפני שנת השמיטה, באופן שימנע את הצורך לגזום במהלך שנת השמיטה.

6. **דישון** – יש לדשן לפני השמיטה, כדי להימנע מדישון במהלכה. רצוי לדשן בדשן שפירוקו איטי לפני שנת השמיטה כדי שיתפרק במהלך שנת השמיטה. רק במצב שבו מניעת הדישון תגרום לנזק ממשי כגון חולית וכד', מותר לדשן בשנת השמיטה. במקרה כזה יש עדיפות לדשן דרך מערכת ההשקיה.

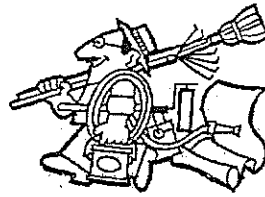
7. **ריסוס וטיפול בעשביה** יש לבצע באופן מוגבר לפני ראש השנה הקרוב.

אתם מוזמנים לפנות אלי בשאלות בנושא זה כמו בכל נושא אחר.

בברכה נאמנה,
הרב רונן

ניהול קהילה

אורן יהלום ויורם מאור

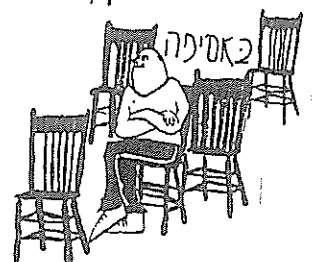
לפני כשבעה חודשים נטלנו על עצמנו, באופן זמני, את ניהול הקהילה כדי למלא את החלל שנוצר עם סיום תפקידו של רפאל צרפתי עד לבחירת מנהל קהילה קבוע. עם הזמן מצאנו את עצמנו נשאבים לתוך התפקיד ומנסים לתת מענה בתחומים השונים שהתפקיד מחייב. חשוב לציין, שניהול הקהילה נעשה בנוסף על עבודתנו הקבועה ולא כמשרה בפני עצמה. חלק מהנושאים בהם אנו מטפלים קשורים לענייני שעה הכרוכים בימים הקשים שאנו עוברים עתה. נושאים אחרים עוסקים בענייני הפרט והחברה השוטפים, אך גם בסוגיות עקרוניות הקשורות בעתידה של ניר עציון. ברצוננו לסקור חלק מהנושאים המעסיקים אותנו, שבהם אנו מטפלים בימים אלה:

בחירת מזכירות חדשה: בתום אסיפה בה נטל חלק עוה"ד עומר כהן התקיימה הצבעה בקלפי ובה אישור מעל 75% מהמצביעים את האפשרות להצביע למזכירות גם בשיטת ההצבעה "אן בלוק". אך ערב ההצבעה לאישור הרכב מזכירות שהתארגנה בשיטה זו התברר, כי הדבר מנוגד לדעתו של רשם האגודות השיתופיות וההצבעה בוטלה. למרות, שהמזכירות הנוכחית נבחרה לשלוש שנים (עד יולי 2015), הביעו חברה רצון לסיים את תפקידם ולבחירת מזכירות חדשה.

אם יתקבל בקרוב אישורו של הרשם לשיטת "אן בלוק" ננסה שוב לבחור מזכירות בדרך זו. ואם לא, נמשיך את השיטה הקיימת והבחירות יעשו מתוך רשימה אליה יוכל כל חבר להציע את עצמו.

מפגשים אישיים של מנהלי הקהילה עם התושבים בניר עציון: לאחרונה קיימנו פגישות אישיות עם כל אחת ממשפחות התושבים לשם העמקת ההיכרות והקשר עימן. בשיחות נאמר לתושבים, שאנו רוצים לראותם כחברי ניר עציון לעתיד על פי המתווה לחבר חדש שהתקבל במשק: שותפות בקהילה ולא בנכסים. השיחות התנהלו ברוח טובה וההדים מהן היו חיוביים מאוד. כל המשפחות שפגשנו הביעו, לשמחתנו, את רצון להשתקע בניר עציון בקביעות.

אסיפות חברים: לפני זמן מה פנו שתי משפחות אל המזכירות בבקשה לבדוק את תקציב החתונות ולעדכן אותו בעקבות עליית מחירי המזון במפעל. לאחר בדיקת כל סעיפי תקציב החתונות התברר, שבסך הכל העלויות לא עלו אלא דווקא ירדו. עקב כך, החליטה המזכירות לא להגדיל את תקציב החתונות אלא לצמצמן. בעקבות

החלטה זו נאספו 40 חתימות של חברים שדרשו להביא את הנושא לדיון באסיפה הקרובה.

נושא אחר שיגיע לאסיפה הקרובה הוא מעמד בן/בת זוג של חבר משק שאינו מצטרף לחברות. הנושא הועלה כבר לפני כמה חודשים והאסיפה החליטה להמשיך ולדון בו. עד היום פעלנו בניר עציון על פי ההחלטה, ששני בני הזוג חייבים להיות חברים מלאים ולא אפשרנו חברות רק של אחד מבני הזוג. מכיוון שעל פי החוק אי אפשר לחייב את בן הזוג להיות חבר, עלה הצורך למסד את המצב החדש שנוצר באופן חוקי. האסיפה תדון בפרטי המסמך שנוסח ע"י עוה"ד עומר כהן, שאף יגיע לאסיפה ויסביר אותו ותחליט אם לאשרו.

האסיפה תתקיים, אי"ה, ביום ראשון ה-10.8.

שימוש ברכבי תאגיד: למרות החלטת אסיפה קודמת כי השימוש ברכבי תאגיד, הנמצאים בבעלות מלאה של המשק, לצרכים פרטיים מחייבת העברת קרלוג אישי, הדבר אינו מבוצע בפועל. לצערנו הרב, ממשיכים חברים להשתמש ברכב גם לנסיעות פרטיות ומחייבים את הענף. לאור זאת, יוחזר הנושא שוב אל האסיפה.

ניר עציון בימי מבצע "צוק איתן": החודש האחרון בו מתנהל המבצע טלטל את כל אזרחי ישראל ואותנו בתוכם. כולנו שותפים למטרות המבצע ומחזקים את חיילי צה"ל בסדיר ובמילואים ובתוכם בני משפחה וחברים מניר עציון. אנו כואבים ביחד עם מירי ודוד בן סירא ומשפחתם את נפילתו של בנם – בננו עודד בקרבות בעזה ומבקשים לשלוח להם תנחומים.

גם אנו, בדומה לרבים אחרים, התגייסנו והתנדבנו במתן סיוע לתושבי הדרום ולחיילי צה"ל. מפעל המזון "אוכל ביתי" נידב למעלה מאלף וחמש מאות מנות מזון לתושבי הדרום שיצאו להתרעננות ולמשפחות שכולות שאיבדו את יקיריהם במבצע. אוכל מהמפעל ופחיות שתייה נשלחו לחיילי כיפת ברזל ולחיילים בעוטף עזה במבצע שארגן יוסי עדן (לאחר שצבר ותק במבצע "עופרת יצוקה" ו"עמוד ענן"). מלון ניר עציון אירח לסוף שבוע ללא תמורה 12 זוגות מוותיקי מקיבוץ סעד לאחר שטיל נפל בסמוך לחדר האוכל בקיבוץ. הדירות הפנויות במשק נוקו, אורגנו ונמסרו למשפחות מהדרום שרצו לנוח אצלנו מהטיילים והאזעקות, ביוזמתה של מיכל חרמון. חברת הילדים אספה תרומות מהחברים והתושבים למשלוח חבילות לחיילים ונוער ניר עציון כתב שליטי תמיכה בצה"ל ותלה אותם בצומת הכביש למטה.

בתקווה לימי שקט ורגיעה וחזרה לשגרה,

אורן ויורם

ממשיכים לקלוט משפחות חדשות לניר עציון

ועדת קליטה

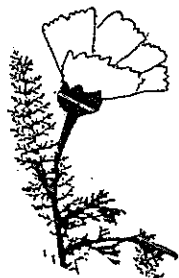
לפני מספר חודשים נבחרנו לוועדת קליטה חדשה בת חמישה חברים. זמן קצר לאחר מכן עזבו אותנו רותי בן ארי וטל ליאון מסיבותיהם שלהם. אנו, החברות הנותרות: אפרת בן דרור, מיכל חרמון ופסי מאור החלטנו להמשיך גם בהרכב מצומצם, ולשמחתנו הצטרפה אלינו כחברה נוספת יהודית כץ.

אתגרים לא פשוטים עומדים בפנינו כועדת קליטה. מהם הקשורים בהחלטות חברי ניר עציון לא לקלוט עוד חברים למסגרת השיתופית אלא למסלול חבר חדש, שטרם קרם עור וגידים. קשיים משמעותיים נוספים, משותפים לנו ולתנועה הקיבוצית כולה, מתעוררים לנוכח מנהל מקרקעי ישראל המכביד ליבו בסוגיות השיוך והבנייה בקיבוצים.

בפעילותנו, אנו מנסות להתנהל על פי המתווה לקליטה אשר אושר בקלפי ולקבל רק משפחות המעוניינות לבנות אצלנו בית קבע ואין ראות בניר עציון אכסניה זמנית. מצד שני, ידינו כבולות לגבי קידום תהליך ההצבעה לחברות במסלול החדש, שיאפשר לגשת לבנייה המיוחלת. אנו מודעות לכך, שהמצב מתסכל את משפחות התושבים שגרות אתנו ומחכות כבר להגיע למנוחה ולנחלה. כמותן, גם אנו מקוות לפתרון בהקדם. למרות כל זאת, אנו משתאות לנוכח המשפחות הרבות והאיכותיות המתדפקות על דלתנו ומוכנות להצטרף אלינו גם במצב של חוסר ודאות. אנו עוברות על פרטי הפונים אלינו ומנסות לברור מתוכן את המתאימות לנו יותר. בהמשך התהליך עובר כל זוג כזה ראיון אישי ומופנה למכון האבחון "כיוונים חדשים" לבדיקת התאמתו לחיי קהילה.

הימים ימי חופשת הקיץ ובעוד פחות מחודש תיפתח שנת הלימודים, והדבר משמעותי מאוד עבור משפחות שיש להן ילדים במערכת החינוך ומעוניינות להגיע עוד לפני חודש ספטמבר. על אף שנדמה כאילו יש לנו דירות רבות פנויות במשק, רק מעטות מהן ראויות לכניסה מידית והדבר יוצר לחץ מצד הפונים. בנושא הדירות מסייעים לנו מנהלי הקהילה אורן וזרם ובעיקר יגאל וצוות הבניין העוסקים בשיפוץ הדירות ובהתאמתן לקליטת דיירים חדשים. תודתנו להם.

בשבוע שעבר הגיעה סגנית הקליטה הראשונה בדמותם של שני ושלומי ליברמן ובנותיהם ברקת בת הארבע וענבר בת השנתיים. שני ושלומי במקור ממודיעין והגיעו אלינו לאחר שניסיון להקים גרעין תורני בעתלית, בו נטלו חלק, לא עלה יפה. שלומי היה במכינה קדם צבאית "נוקדים" ושירת בצבא בגדוד נחשון ושני שירתה כצפ"טית. כיום, שלומי עובד בחברת פיליפס במת"מ חיפה ושני היא גרפיקאית במקצועה.

משפחת ליברמן נכנסה לגור (באופן זמני) בדירת משפחת קינג לשעבר. ברכת "ברוכים הבאים".

משפחה נוספת העתידה להגיע אלינו בקרוב מוכרת פה לרבים. אלה הם לרה ואורי כפיר הגרים כיום בשכירות בעין הוד והגיעו למסקנה שהמקום אינו מתאים להם כמשפחה דתית. אורי שירת כלוחם וכמפקד ביחידה מבצעית במודיעין ולרה הייתה מש"קית נפגעים בחטיבת גולני. במקצועם, אורי מהנדס בניין ולרה עובדת סוציאלית בימין אורד. לזוג כפיר ילד בן שלוש ותינוקת שזה עתה נולדה במזל טוב.

זוג נוסף שהתרשמנו ממנו לטובה הוא מיכאל וענת רוימי המתגוררים כרגע בשכירות במושב מגדים. מיכאל שירת בצבא ב"עורב" גולני וענת שירתה בשירות לאומי במשרד הביטחון. מיכאל הוא בוגר לימודי רפואה ומתמחה כיום במחלקה הפנימית בבית"ח רמב"ם וענת, מהנדסת החשמל, עובדת באינטל חיפה כחלק מצוות פיתוח תוכנה. הזוג רוימי מצפה להולדת ילדם הראשון ואנו מקוות שהוא יילד כבר כאן, בניר עציון.

האחרונים החביבים שכבר אישרנו את קליטתם הם שירה ויעקב שפירא מפתח תקווה, שהגיעו אלינו דרך משפחת בקרמן. יעקב שירת בנח"ל המוצנח ושירה בשירות לאומי כמדריכה באולפנת "אמנה" בכפר סבא. עיסוקיהם הנוכחיים: יעקב עובד בחברת פלסאון ישראל ושירה היא מעצבת גרפית ובעלת עסק עצמאי. לזוג שפירא ארבעה ילדים: יובל בן 15.5, ירדן בת 12.5, עינת בת 8, טל בת 5.5 ובקרוב, בע"ה, יתווסף למשפחה ילד נוסף.

אנו ממשיכות לעבוד במרץ ולראיין זוגות נוספים, בעיקר כאלה המוכנים לעבור דירה גם במהלך השנה לכשיתפנו ויוכשרו דירות מתאימות.

נשמח ביותר אם יפנו אלינו גם בני משק, הרוצים לחזור הביתה ולגדל את ילדיהם במקום בו נולדו וגדלו. הכוונה היא לקלוט את הבנים החוזרים בצורה מסודרת עם כל הזכויות והחובות, ועל כן איננו רואות באלה מהם המתגוררים בבית הוריהם נקלטים. אנו מודעות למשוכה שמציבה סוגיית הדת לגבי קליטה במשק ומבינות לליבם של ההורים המעוניינים שבניהם החילוניים יחיו לצדם. אך נושא זה אינו בסמכותה של הועדה, הנדרשת ליישם את מסמך ההבנות עליו הסכמנו ברוב גדול אשר קבע, שהקליטה לניר עציון מותנית בקיום אורח חיים דתי.

אנו מברכות את המשפחות החדשות המצטרפות אלינו בקרוב ומקוות שיתערו בתוכנו ויהפכו לחלק מהקהילה. ה"אני המאמין" שלנו כוועדה הוא, שקליטה מוצלחת חיונית לא רק למשפחות עצמן, אלא גם לעתידה של ניר עציון. בהצלחה!

לבית המצוה

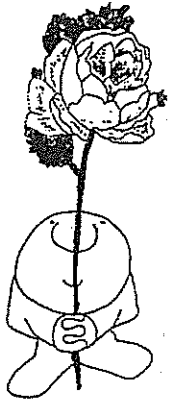
חשן שער

להורים: אורית וניר שער

לבית המצוה

ליאור עדן

להורים: כרמית ויוסי עדן
נכדה לעליזה ויהושע סעדון ז"ל

למיכל ודני חרמון

לנישואי

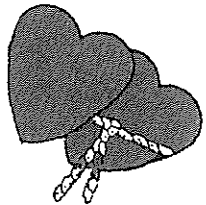
שירה עם עמרי

נכדה לחנה והלל למפל ז"ל

לציפי ורפי כהן
לדבורה ויעקב כהן

לנישואי

יפעת עם יהודה

לרחל ועמרם כהן
למרים לוי

לחנה ואריה זריבי

לנישואי ילדיהם

יצחק עם מוריאל

להדסה ומיכאל פרידמן

לנישואי

אלון עם בינת

נכד לבלומה ויוסף רוט ז"ל

לבר המצוה

מתן שטיינברג

להורים לילך ומושיקו שטיינברג

לבית המצוה

נעם בן ארי

להורים: חנה ודורון בן ארי
לסבתא וסבא: רותי וראובן בן ארי
נכדה ללאה וישראל ז"ל

לבר המצוה

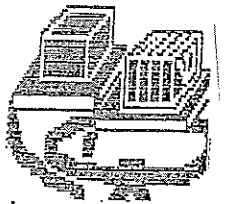
ארנון בן דרור

להורים: אפרת ואלעד בן דרור
לסבתא וסבא: אסתי ויוסי בן דרור

לבר המצוה

אבישי גריידי

להורים אושרה ויונתן גריידי
לסבתא: שושנה גריידי
נכד לשלמה גריידי ז"ל

לבית המצוה

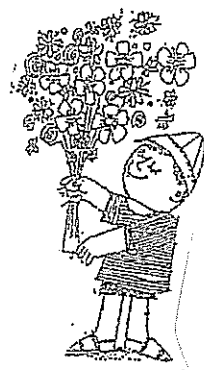
כליל בנישו

להורים: נעה ונתנאל בנישו
לסבתא: עדה בנישו
נכדה לדוד בנישו ז"ל

לבית המצוה

בת שבע בן סירא

להורים דפנה ומאיר בן סירא
נכדה לפנינה ונחום בן סירא ז"ל

אב

לרזית ונעם קול-רון
לנירה ויגאל רון
לציפי רון
להולדת הבן-נכד-נין
יונתן

נין ליעקב רון ז"ל
נין לשרה ויעקב שיפמן ז"ל

@@@@

לאיוה ואיל רון
לנירה ויגאל רון
לדפנה ומאיר בן סירא
לציפי רון

להולדת הבן-נכד-נין

קינאי-אריאל

נין ליעקב רון ז"ל
נין לשרה ויעקב שיפמן ז"ל
נין לפנינה ונחום בן סירא

@@@@

ליהודית בקרמן
להולדת הנינים
איתמר-מרדכי
אהרון -יצחק

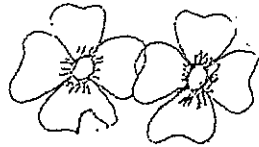
נכדים לאהד ואורית בקרמן
נינים ליוסף בקרמן ז"ל

@@@@

לשרית ואילן לדל
להולדת הבת
אביגיל

מזל

טוב!

לדוד בן דוד

להולדת הנינות

שורק

נכדה לאודיה לביא

דריה-עדינה

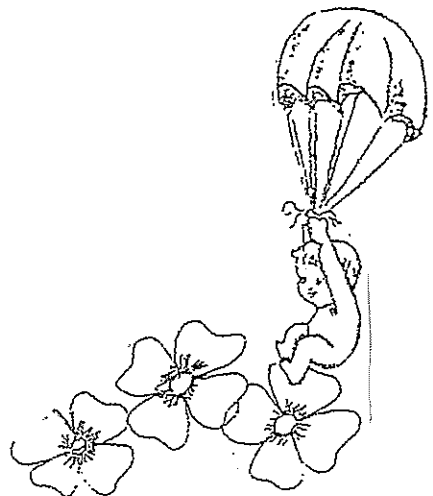
נכדה

לאבי ועליזה בן דוד

נינות לעדינה בן דוד ז"ל

בכך זכה דוד ל- 50 נינים!

כן ירבו!

לחיים הילף
להולדת הנין
שמעיה

נכד לאסתר ואליעזר פרנקו
נין לחנה הילף ז"ל

@@@@

לעפרה וכתריאל מתן

להולדת הנכדה

טוהר-אהובה

בת לאליאב ורותי מתן

להולדת הנכד

יהב-מאיר

בן לענבל וצחי כץ
נינים לאהובה ויוסף שהם ז"ל

@@@@

לטוני ויונה פרידמן

להולדת הנכד

אלון -יהונתן

בן למליסה ושגיא

@@@@

לאילנה ודני בלכמן

לדבורה ויעקב כהן

להולדת התאומות

הנכדות נינות

זוהר ונויה

בנות לטלי וגיר מלכה

העלון יוצא לאור בתום חודש של לחימה בגזרת רצועת עזה במסגרת מבצע "צוק איתן". חודש סוער וקשה עבר על תושבי ישראל. תחילתו בחטיפת שלושת הנערים מצומת גוש עציון ורציחתם, המשכו בירי טילים, רקטות ופצמ"רים מרצועת עזה לעבר ישובי ישראל ולבסוף כניסת כוחות צה"ל לרצועה לחיסול המנהרות ופגיעה בתשתיות החמאס. במהלך המבצע נחשפנו לניסים ולנפלאות שחוללה מערכת "כיפת ברזל" ביירוט הטילים שכוונו לכל חלקי הארץ, אך איבדנו 64 מהלוחמים המובחרים בצה"ל ובתי החולים מלאו פצועים שתקופת החלמה ושיקום ארוכה עוד לפניהם.

ניר עציון המרוחקת גיאוגרפית הוזעקה גם היא למצוא מקלט בממ"דים ובמרחבים המוגנים, כשהטילים נחתו גם באזורנו. מטוסי חיל האוויר חלפו מעלינו בדרכם למשימותיהם בשעות היום והלילה וקולותיהם החרידו את השקט. המתח והחרדה היו גם מנת חלקנו: הורים, נשים וילדים דאגו לאהוביהם בסדיר ובמילואים, שלחנו וסייעו להצלחת המערכה. אף שאנחנו ישוב קטן, שילמנו מחיר כבד ביותר בנפילתו של עודד בן סירא בן המשק ובכריית קבר צבאי רביעי באדמת בית העלמין שלנו. אלפי בני אדם נאספו לחלוק לעודד כבוד אחרון וללוותו למנוחת עולמים. מהם רבים שלא הכירוהו אך הרגישו צורך להיות שם, להרגיש חלק, להביע הזדהות, להגיד שכולנו ביחד בעת הזאת. בית משפחת בן סירא המה אדם עד לשעות הקטנות של הלילה, אלה שבאו לנחם ולא פחות מכך, להתנחם בעצמם.

במהלך תשע"א הימים התקיים צה"ל מאור הורים וילדים לצילוי נשמת עודד ז"ל. גם הקייטנה הנוודית "א"מ א"מ" תישא את שמו. חבריו של עודד מתכוונים לקיים אקראית יום השלשים לנפילתו התכנסות וסעודה בליל האירועים ומתכננים כרויקט הנצחה שיטא את רוחו של עודד ויהווה אתר חי ותוסס כפי שהיה רוצה. ליבנו ואהבתנו למשפחת בן סירא בשעת הקשה ובימי האצטאים הארוכים שצוד צפויים לה.

מזה יממה שוררת הפסקת אש. החיילים, עד האחרון שבהם, יצאו מרצועת עזה והשקט בדרום נשמר. משפחות החיילים נושמות לרווחה ותושבי הדרום חוזרים בשמחה מהולה בחשש הביתה. ימים יגידו מה תהיה השפעת המערכה האחרונה בדרום: אם הושגה הרתעה והשקט יישמר לטווח ארוך או אם, חלילה, מצפה לנו עוד מבצע דומה בשנים הקרובות. אך את הרוח והחוסן של חברה חזקה המלקקת את פצעיה וקוברת את מתיה מתוך אמונה בצדקת דרכה, לא יוכל דבר לשנות.

ברוח ימים אלה קשה לזכור מה עוד קרה כאן בין עלון לעלון ולכן נציין רק מעט.

ניסיון להרכבת מזכירות חדשה: לאחר שמרבית החברים תמכו באפשרות להקים מזכירות בשיטת "אן בלוק" התארגן ההרכב הבא: חיים ארז, רותי בן ארי, אורן יהלום, טלי ליאון ונחמיה רסל ובעתודה: אלעד בן דרור ויואל רז והעמיד את עצמו להצבעה. הודעתו של רשם האגודות שבחירות בשיטה זו אינן חוקיות עצרו את התהליך וההצבעה לא התקיימה לבסוף. המזכירות הקיימת ומנהלי הקהילה הזמניים אורן יהלום ויורם מאור ממשיכים בינתיים בעבודתם, עד שיוחלט איך תיבחר המזכירות החדשה.

מעברי דירות וקליטה חדשה: יצחק ומוראל כהן שהתחתנו לפני חודשים אחדים נשארו לגור במשק ודירתם היא בצריף מול משפחת חרמון. הזוג הצעיר אלון וביתת פרידמן מתגורר בדירתו של אלון מול המרפאה. רותם ועמיר רותם ובנם בארי נכנסו לגור בדירה שמתחת לאביהם שעיה רותם. המשפחה החדשה, משפחת ליברמן, גרה כרגע בבית קינג לשעבר. דביר והדר מאור ובנם שחר עברו לגור בבית הסבא וסבתא משפחת רייך ויש במעבר זה משהו סמלי ומרגש. בימים הקרובים יעברו אורי ודניאל וייל (שחזרו אלינו אחרי כמה חודשי מגורים במעלות) ובנותיהם איילה וטליה לבית משפחת נחום בן סירא. בשעה טובה.

בימים אלה נמצאים בית משפחת בר חן ודירת שנלר לשעבר בתהליך שיפוץ לקראת קליטה חדשה. הולך ומתקדם שיפוץ בית טל ליאון לשעבר המיועד לחנה נווה ולמשפחתה.

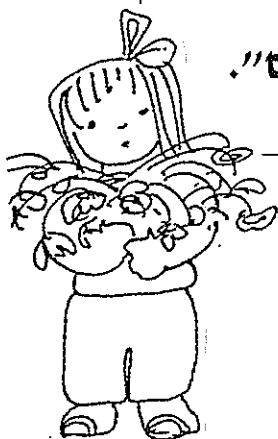
בשורות טובות: שתי חתונות של בני משק ובנות זוגם נחגוג בקרוב. מזל טוב מוקדם לניר יעקבי ורני ולאלון רוזנברג ועינב. ברכות חמות למשפחותיהם.

ברכות

לגלית לייבוביץ
למינוייה למנהלת
בית הספר התיכון
בימין אורד.

בהצלחה!

לכל הזוגות החדשים ואלה
שהצטרפו אלינו ברכת
"ברוכים הבאים".

666 עיסו

אמין

עוגת שוקולד עם ביסקויטים

150 ג' מרגרינה

1 כוס סוכר

5 כפות קקאו

1 1/2 כף אבקת נס קפה

1/4 כוס מים

לבשל בסיר קטן

1 חבילת ביסקויטים פתי בר מרוסקים

לערבב עם השוקולד

לשטח בתבנית בינונית

1 קצפת צמחית

100 גרם שוקולד

לחמם מעט תוך כדי ערבוב

לשפוך על השוקולד שבתבנית

(אפשר גם להקציף, אם רוצים)

לחתוך לקוביות, להכניס למקרר

(אפשר להכניס לפריזר ולאכול קפוא)

משאלות ♦ אסתר ראב

בעלות פרדסים
ומפרשי-ש'לום
על גם-התיכון;
ו"תמרון סתר"
של כריזנטמות לבנות - -
בגנים
וכדורים אדומים מתגלגלים
בשכילים
ושרוולי הינוק
מאותתים שלה - -
על החכל . . .

ורעם וברק --
בשמים;
ונשמי פרקה
על האדמה
וכרפם ורוד
בנקיקים,
ואיצטרבלים
על מצע ריחני
של מחטים - -
מתחת ארזים;
רזהלת בלפלים

אני רוצה עצים יפים -
ולא מלחמות!
ובתונת פסים
ולא מדי צבא
לכל יקירי;
אני רוצה גשם
ותלמים מוריקים;
ובתים מלאים
תינוקות;
לוח-בריאות
ו"כפר אחזה"

